

Folke och Fia

Av: Annika Jägerbrand

Annika Jägerbrand kommer från Lysekil, har en bakgrund som doktor i växtekologi med inriktning mot klimatförändringar och jobbar just nu som miljöforskare i Linköping. Innan Linköping bodde hon i Sapporo i Japan och jobbade som forskare i 2,5 år där hon bland annat fältarbetade regelbundet på en aktiv vulkan. Som tonåring plöjde Annika igenom sin storebrors alla häftiga sf-böcker och hennes intresse för science fiction kom automatiskt tillbaka när hon försökt förklara för andra hur det är att bo i Japan under en längre tid. Annika tycker om att skriva, allt från vetenskapligt, populärvetenskapligt till bloggar eller artiklar.

Denna text är licensierad under Creative Commons Erkännande-Ickekommersiell 2.5 Sverige licens.

1. En tragisk kärlekshistoria

-Varför sitter de bara där?

Den unga flickan var nyfiken och brann av iver för att få reda på allt om sin nya omvärld. Hon hade precis anlänt från koloni Tre till rymdstationen Mirin och gick nu i korridoren med sin mormor. Korridoren var bredare där det var fin utsikt över en stor friluftspark och där stod två rullstolar parkerade med det äldre par vilka dragit till sig flickans intresse.

Mirin var en nyrenoverad 100 år gammal rymdstation som låg lägligt i en spindelväv av transportzoner mellan planeterna i galaxen. Den var i federationens ägo och motsvarade storleken av en mindre planet. Sedan rymdstationens öppnats hade det byggts ut och byggts om och i dagsläget var det få som kom ihåg vilka delar som var där från första början och vilka som var helt nya. Därför var det bra att den svarta utsidan var täckt av material som ändrade färg med temperatur och syrehalt från svart till röd eller vit så att skador skulle upptäckas långt innan de blev allvarliga. Inombords i korridoren varierade färgerna och inredningen, men just vid parken gick väggar och tak i blått för att man skulle få en känsla av himmel. Det gjorde också att rymdstationen kändes mera som en riktig planet. Det enda som avslöjade att så inte var fallet var ventilationens svaga surrande. Hur mycket tekniken än utvecklades så lyckades ingen tekniker ta bort ljudet av den livsviktiga syretillförseln.

De gamla satt i varsin rullstol men tätt intill varandra. Ingen rörde sig utan de satt helt stilla med ögonen öppna, likt levande döda, båda fångna i kroppar som inte lydde order. Man kunde skymta något som liknade blänknings av liv i de öppna ögonen men det var det enda som avslöjade att de var vid medvetande. Kvinnan hade blekt slankt ansikte som inramades av hennes svarta hårsvall och man såg på hennes klassiskt raka näsa och höga ögonbryn att hon en gång varit en strålande skönhet. Hennes kropp var späd och det såg onaturligt ut för henne att sitta stilla, hennes blick avslöjade trötthet och rastlöshet, som om hon ville därifrån. På hennes vänstra hand satt en stor guldring. Mannens blick avslöjande inget och han hade grova anletsdrag. Ifall hans öron inte varit så stora och utstående och hans läppar så smala så kunde han också varit snygg.

Den unga flickan fortsatte:

-De ser så gamla och döda ut. Det ser ut som om de sover? Varför sitter de här?

Mormodern hade tagit med henne till rymdstationen för att visa flickan var hon jobbade och de skulle gå på rymdstationens 100-års jubileumsfesten tillsammans. Det var bra för barnbarnet att resa utanför sin planet och uppleva lite av världen utanför, tyckte hon.

-Nej, min vän. De är bara som sovande. Deras kroppar sover och de lär sova så här tills de dör. De sitter här för att de inte har någonannanstans att vara på.

-Men varför? Hur kunde de bli så här? Slog någon dom? Hur menar du med att de ”sover” de ser ju döda ut?

-Vill du verkligen höra hela historien?

-Ja, mormor, berätta snälla du.

Flickan var så nyfiken att hon sprudlade av energi och kunde inte stå stilla i korridoren på rymdstationen utan gick och hoppade fram och tillbaka runt mormodern.

-Javisst ska jag det.

Hon tog kvinnan och mannens händer och lade dem ihop så att de passivt höll varandras händer. Nu såg de ut som ett älskande par som bara slumrat till. Den äldre kvinnan sa till dem:

-Så därja Folke och Fia, nu känns det bättre va?

Hon smekte omsorgsfullt håret på den gamla kvinnan, sen vände hon sig mot barnbarnet igen:

-Deras kroppar sover men inte deras hjärnor. De hör och tänker, precis som vi gör. Men de kan inte röra sina kroppar. Titta på deras ögon så får du se att de lever därinne.

Flickan hukade sig nedåt och studerade den gamla kvinnans ögon. Efter några sekunder utbrast hon:

-Hon tittade på mig! Hon lever verkligen därinne, hon sover inte!

-Visst är det så. Det är längesedan nu men Folke och Fia kom båda hit till Mirin samtidigt och träffades på 25-års jubileumsfesten.

-25-års jubileumet? Stationen firar ju 100 om några dagar?

-Ja, bra att du kommer ihåg det. De träffades för nästan exakt 75 år sedan. Det var på festen som Folke friade till Fia för första gången. Det var kärlek vid första ögonkastet. Men Fia hade sin karriär att tänka på och kunde inte acceptera ett giftermål med honom. Inte då.

-Åh, vad jobbade hon med?

-Hon underhöll människor, sjöng sånger och gav dom massage och liknande.

Mormodern hoppades att flickan inte såg att hon ljög. Eller ljög och ljög...flickan var för ung för att höra sanningen. Tids nog skulle hon förstå hur världen härute fungerade och bli desillusionerad.

-Fia var väldigt framgångsrik i sitt yrke och vägrade svara ja på Folkes frieri. Ända tills den dagen en olycka inträffade.

-Åh, en olycka? Hur gick det med henne?

-Hon skadade sig och kunde inte längre sjunga. Dessutom skadade hon benet och ansiktet.

-Vad hände?

-Det var tydligen en maskin som gick sönder. En av Fias klienter hade gjort sönder den av misstag och hon visste inte om det när hon skulle använda den nästa gång. Ett par människor dog på grund av händelsen.

-Åh, vad hemskt, stackars Fia....

Mormodern fortsatte:

-När hon blivit skadad fick hon inget jobb men då erbjöd sig Folke att försörja henne tills hon skaffat sig ett nytt jobb.

-Åh, vad snällt av honom! Han måste ha älskat henne jättemycket!

-Ja, det gjorde han verkligen! Hon lyckades skaffa sig ett nytt jobb men slets mellan att göra karriär och kärleken. Hon ville stanna kvar på Mirin hos mannen som hon älskade. Hon hade så svårt att välja mellan karriären och kärleken.

-Men vad hände sen? Varför blev de förlamade?

-Kvällen innan hennes avresa till planeten Disko där hon fått nytt jobb så svarade hon äntligen ja på Folkes frieri och de gifte de sig. Ser du den där ringen på hennes hand?

-Ja, vad är det för något?

-Förr i tiden, innan koloniseringen började brukade man ge varandra varsin ring i någon dyr metall när man gifte sig, som en symbol på sin kärlek. På så vis visste man själv och andra att man var gift och varje gång man tittade på sin hand och såg ringen eller kände ringen så blev man påmind om den andra personens kärlek.

-Åh, vad romantiskt! Vad fin den är, jag har aldrig sett en liknande innan! Men vad hände sedan egentligen? Snälla, säg nu varför de blev sovande!

-Ingen vet riktigt vad som skett. Det är bara gissningar. De fick båda i sig ett gift samma kväll de gifte sig. Det är giftet som gör att de nu är förlamade och har varit instängda i sina kroppar sen 75 år sedan. En teori är att hennes nya arbetsgivare inte skulle acceptera att hon aldrig tog jobbet och att han då skulle skicka personer för att hämta henne mot hennes vilja. Hon hade ju redan sagt ja och accepterat kontraktet om att ta jobbet och det var ett långtidskontrakt på 15 år på en annan planet. Det spelade ingen roll ifall hon var gift, kontraktet måste hållas. Men ifall hon tog jobbet kunde hon inte träffa Folke igen. Hans kontrakt var nämligen lika långt. Ett smart sätt att bryta kontraktet var att bli sjuk. Giftet de tog var ett urgammalt gift som användes för hundratals år sen, om man tog i hög dos dog man, i lägre dos orsakar det bara förlamning. De hade en flaska med motgift så det troligaste är att Fia ville bli förlamad, de skulle visa det för hennes arbetsgivare, han skulle bryta kontraktet och sen skulle hon ta motgiftet och bli normal igen. Därför kunde de inte veta att hon skulle bli förlamad för evigt. Antagligen var giftet bara avsett för Fia men på något sätt fick Folke det också i sig. Kanske råkade han dricka av samma glas som Fia gjorde men av misstag. Som sagt, inget vet egentligen vad som hände men detta är den officiella versionen. Motgiftet fungerade inte och de blev båda förlamade för livet.

Jag och de flesta andra tror att det gick till så här: Strax efter att de gift sig vill Fia testa ifall Folke älskade hennes själ framför hennes kropp. Förr i tiden var hon nämligen en strålande vacker skönhet, hon var den vackraste kvinnan som fanns på rymdstationen på den tiden. Men hon var lurig och impulsiv och kunde hitta på lite galna saker ibland sägs det. Att ta ett gift som förlamade henne skulle verkligen sätta honom på prov. Han skulle avslöja ifall han verkligen älskade henne...och ifall han kunde tänka sig att ta hand om henne som förlamad. Det är ett sånt där test som jag skulle vilja göra på din morfar, hahaha...

I alla fall, när han försökte ge henne motgiftet och det inte fungerade så trodde han nog att hon var död eller på väg att dö och inte bara bli förlamad. Eftersom han inte ville leva utan henne tog han också giftet. Han ville dö ifall hon skulle dö men istället blev de båda förlamade och sitter här nu. Och du ser att de ser unga ut? De har åldrats mycket långsamt och de kommer säkert att leva i ytterligare 75 år så här. Det är som att deras kroppar åldras extra långsamt bara för att de är i dvala.

-Men varför fungerade inte motgiftet? Och varför skaffade de inget nytt motgift?

-Giftet och motgiftet framställdes och delades ut av federationen när koloniseringen började. Man ville ge människan en möjlighet att snabbt ta livet av sig själv ifall man skulle bli attackerade av utomjordingar eller ifall livet skulle bli för svårt och döden vore en bättre utväg.

-Hahaha...att utomjordingarna skulle attackera OSS?

-Jo, det var mycket längesen och folk tänkte annorlunda då. Det verkar förstås konstigt nu och det tycker jag med. Giftet är alltså mycket gammalt och det kom från en giftig orm som finns på planeten Tellus, den första planeten. Eftersom ormen var så farlig för människan så fick den genomgå genterapi och man tog bort giftet från den. Nu är den inte giftig längre. Därför var det så längesedan någon blev förgiftad av den att ingen vet hur man framställer motgiftet. Ingen har

sparat så gamla skrifter och någon gång under alla århundrade av byte av datasystem så har kunskapen gått förlorad eller så har man tänkt att kunskapen var föråldrad och oviktig och inte brytt sig om att kopiera den.

-Men det är ju hemskt! Får de verkligen göra så?

-Ingen visste om att det fanns människor som sparade på giftet. Det var ju över 700 år sedan som koloniseringen började! De övervägde ett tag på att låta en grupp med forskare forska fram motgiftet igen men de sa att ifall för lång tid gått sedan man tog giftet blir skadorna permanenta. De går inte att bota längre.

-Men varför kontrollerade dom inte att motgiftet fanns innan de tog giftet?

-De hade ett motgift som borde ha fungerat men det hade väl blivit gammalt efter så lång tids förvaring. Fast det var aldrig meningen att det skulle bli så här. Livet blir inte alltid som man tänkt sig, eller hur?

-Nej, verkligen inte. Men nu har de varandra så det slutade lyckligt ändå, trots att de inte kan röra sig?

-Jo, på sätt och vis. Det kunde varit värre. När de blev hittade förlamade låg de med händerna utsträckta mot varann. Som att de ville hålla varandra i händerna även om de skulle dö. Så stark är deras kärlek. Och nu är de hela livet hos varandra ända tills döden infinner sig. Är inte det vad kärlek egentligen handlar om?

-Åh, vilken hemsk men ändå romantiskt historia! Tror du att de är lyckliga fastän de är förlamade? Bara för att de har varandra?

-Jag vet inte. Att sitta år efter år och vara helt förlamad är nog inte så kul, eller hur?

-Åh, mormor, jag är så hungrig att jag skulle kunna äta en gervick, var är den där restaurangen du pratade om?

2. Avskedet

Det var isande kallt när Folke tog avsked av sina föräldrar. Han hade ingen aning om att det var sista gången han skulle se dem. Folke hade inte funderat speciellt mycket på vilken effekt en flytt mellan galaxer kunde ha på hans liv utan han hade planerat avresan utan större eftertanke. Alla tre stod nu i skuggan av det metallglänsande rymdskeppet som skulle ta Folke till rymdstationen Mirin där han fått jobb. Rymdskeppen såg mycket större ut, faktiskt rent gigantiska verkade de vara när man var precis intill dem. Han hade bara sett rymdskepp från avstånd innan. Nu var Folke mest lättad över att motorerna han stod under var avstängda. Han hade bara sett rymdskepp en gång i sitt liv tidigare när några envisa forskare och nyfikna journalister hade kommit på besök. Federationen hade för länge sedan brytit kontakten med Glacialis och ansåg att planeten var ointressant både ekonomiskt och samhällsmässigt och dessutom underutvecklad på grund av sin fattigdom.

Ytan de stod på var metervis av tjock is och isen som täckte större delen av planeten glänste strålände vit ända till horisonten.

Staden de hade färdats ifrån avslöjande sin position genom reflektioner av solljuset från kupolen som skyddade staden mot kylan. Ingen kom längre ihåg varför just Glacialis blivit utvald som planet att befolka men alla som bodde där hade för länge sedan insett att det varit ett mycket stort misstag. Livet på Glacialis var ett liv i svält för det gick inte att få fram tillräckligt med mat och inga andra resurser förutom is och snö fanns tillgängliga. Koloniseringen hade försatt folket i en besvärlig situation och de hade skrivit flera protestlistor och krävt att få flytta från Glacialis men ingen svarade någonsin på deras protester. Federationen hade tagit beslutet om att befolka planeten och skulle inte erkänna att något fel begåtts. Tvärtom så tog federationen ofta upp Glacialis som ett bra exempel på människans superba anpassningsförmåga då de helt adapterat

sig till ett liv i konstant kyla och lyckades överleva generation efter generation med en onormalt hög medellivslängd. De som bodde på Glacialis befann sig i ett konstant fuktigt tropiskt klimat innanför kupolerna och endast teknisk personal och underhållsarbetare, egensinniga bönder och eremiter behövde befinna sig utomhus i kylan då och då.

Folkes pappa sträckte fram sin vanteklädda hand och skulle säga farväl med ett handslag men ångrade sig och försökte kramas istället. De tjocka lånade jackorna var i vägen så det såg ut som en tafatt brottningsmatch.

Pappan sa med darrande röst:

-Ta väl hand om dig. Glöm oss inte.

Faderns tunna kropp kändes fluffig och lealös i Folkes famn. Sekunden därefter släpptes greppet och pappan vände sig bort med ryggen mot Folke. Han hade aldrig sett sin pappa gråta och ville säga till honom att det inte var bra att gråta när det var så kallt. Tårarna skulle frysa till is och man kunde råka få bort delar av ansiktet med en enkel handrörelse. Men han visste att orden var överflödiga då det var pappan som gång på gång lärt honom faran med att gråta utomhus.

Modern brukade alltid gråta över livets orättvisor och det hårda livet på Glacialis men just idag var hon glad och upprymd. Hon kramade Folke och sa:

-Jag är glad för din skull. Du har blivit vald och är den ende på hela vår planet som får komma härifrån på flera hundra år. Kasta inte bort din chans till ett bättre liv utanför Glacialis. Du kommer att slippa kupolerna, kylan och isen! Skaffa familj och prata med oss ofta! Jag vill se och träffa mina vackra barnbarn innan jag dör.

Folke blev generad och sa:

-Men mamma, jag skall bara bort på jobb ett tag. Jag kommer tillbaks. Det är jag säker på.

Mamman huttrade till och drog upp luvan och tittade honom rakt i ögonen och sa allvarligt men ändå inte sorgset:

-Nej, det gör du inte.

Mamman gav honom ett litet paket.

-Öppna det senare.

Kylan verkade få ny kraft och lyckades tränga igenom kläderna och han fick kalla kårar längs ryggen då han insåg att mamman hade rätt. Han skulle aldrig mer komma tillbaka till Glassen som Glacialis hette i vardagligt tal. Han skulle aldrig mer få krama sin mamma och pappa eller se deras lilla lägenhet, stadens täta bebyggelse med rader av odlingar både horisontellt och vertikalt som täckte allt utrymme i kupolen. Inte heller skulle han återigen vandra omkring och hälsa på sina vänner som bodde i de så välbekanta bostadskomplexen där han bott hela sitt liv. Tanken gjorde honom först glad och upprymd för han hade länge drömt om, längtat efter och åtrått tanken att någon gång få komma därifrån. Det var vad alla pratade om, livet utanför Glassen skulle vara så annorlunda, så underbart, så mycket mer civiliserat och ge en fantastisk livskvalité. De hade både sett och hört på sändningarna att folket i resten av federationen slapp att ransonera maten, de hade resurser i överflöd och stora lyxiga lägenheter och vackra ägodelar.

Först nu insåg Folke att han måste ta farväl för alltid från sin familj och önskade att han kunde ge dem något minnesvärt, en värdig gåva från sonen till föräldrarna när de skildes åt för alltid, en gåva som var för evigt och som gav dem en ersättning för den förlorade sonen. Något som skulle ursäktas honom att han försvann ut ur deras liv och lämnade dem ensamma ända tills deras liv skulle ta slut, men allt han hade att ge var en bit godis som låg i fickan. Han hade sparat den för att ha med sig på resan. Om de bara inte varit så fattiga för annars så att han hade kunnat ge sina föräldrar något riktigt fint och värdefullt, något som var lika värdefullt som han var för dem och som de varit för honom. Något som ersatte hans plats i resten av deras liv.

Vad skulle han egentligen missa när livet gick vidare utan honom där på Glassen? Vad skulle hända i hans föräldrars liv innan de dog? Skulle de ha mat för dagen och vara lyckliga eller skulle de svälta och tänka på honom hela tiden och oroa sig för hur han hade det? Han skulle sakna den dagliga kontakten med sina föräldrar och alla människorna som bodde där. Även om livet var hårt med brist på föda så hade de varandra och varje dag var en dag för att träffa vänner och familj och spendera tid med dem. Ibland när han gett sig av utanför hemkupolen hade han gått miste om flera viktiga händelser trots att han bara varit borta i ett par timmar eller ibland några dagar. En gång hade hans bästa vän råkat ut för en olycka och blivit allvarligt skadad. Folke visste att olyckan aldrig skulle ha hänt ifall han varit kvar hemma. En annan gång hade han missat födelsen av ett barn trots att han lovat vara där för mamman. Han hade varit borta flera dagar när döden plötsligt kom för att hämta hans morfar och hade aldrig haft chans att ta ordentligt farväl. De berättade att morfadern frågat efter Folke ända tills sista andetaget. Även om han en gång skulle komma tillbaka så skulle alla ögonblick i livet vara förlorade för alltid precis som han förlorat de sista dagarna med sin morfar. Han skulle missa massor av händelser, saker som bara händer en gång i livet när folk lever. Han skulle förlora möjligheten att se sina vänner bli äldre eller få barn, bli gamla och dö. Han skulle inte längre vara där för att se och dela andra människors liv. Han skulle inte längre få uppleva ögonblicken i en persons liv eller kunna se dem i ögonen, vara i deras närvaro och skratta åt en rolig historia. Inte heller skulle han få dela glädje och sorg tillsammans med sina vänner och familjen längre.

Genom att flytta bröt han sin förbindelse och involvering med livet på Glassen och han skulle aldrig mer vara med om en normal dag där. För honom kunde planeten och alla som levde där lika gärna sluta att existera. Det var som om hans föräldrar, alla människor och hela planeten bara försvann när han tog sin väska och gick ombord med bestämda steg på rymdskeppet som skulle föra honom bort ifrån hans gamla liv och hans gamla värld. De fanns kvar och han fanns kvar men emellan dom var avstånd av tid och rymd och separationen medförde att de levde separata liv och kontakten dem emellan var svår att upprätthålla på ett naturligt sätt för den var dyr, artificiell och konstlad. Det fanns ett fåtal helmobiler som gjorde att man i form av ett hologram kunde befinna sig dit man ringde men de var dyra att använda och Glassen var teknologiskt efterblivet och fattigt. Han visste att föräldrarna inte hade råd att använda helmobilen, vare sig ta emot eller ringa samtal och det gjorde honom beklämd för han ville inte helt förlora kontakten med dem.

Rymdskeppet var trångt och sparsamt inrett. Han blev visad till sin plats av en kvinna som mest verkade tycka att han var till besvär, hon tog tag i hans arm när han var lite långsam att svara och drog bryskt med honom till hans plats, pekade och sa: "sitt där". Sen lämnade hon honom. Det fanns andra människor där men de hade alla dragit ned kåpan för att vara nedsövda under den långa resan.

Han satte sig ned och kom på att han fått ett paket av sin mor, tog fram det och öppnade det försiktigt. Det var mammans guldring som hon fått när hon gifte sig. En ring som gått i arv i över 600 år, den var från tiden innan koloniseringen av Glassen. Modern ville att han skulle ge den till sin blivande fru, en fru som hon aldrig skulle träffa, hon ville att han skulle ge ringen till sina barn och barnbarn så att den fortsatte att vara i släkten trots att hon aldrig skulle se den igen.

När han hade spänt på sig alla bälten och den extra utrustningen med slangar som krävdes för rymdturer förstod han varför alla hade varit så ledsna när han tog avsked. Han hade misstagit deras sorg och nedstämdhet för avundsjuka. Han hade trott att alla ville vara i hans plats för han var den enda utvalde från sin hemplanet som fick åka därifrån under flera generationers tid. Men det var naturligtvis samma för dem, när han for därifrån så dog han för dem. Minnet av den unge Folke, han som var så begåvad och ambitiös att han blivit utvald skulle finnas kvar hos dem men

han skulle bara vara en utomstående person som man pratade om då och då tills bilden av honom bleknade och man slutligen helt glömt bort honom. Han kunde lika gärna dött.

Han insåg att hans föräldrar skulle dö utan att få återse honom och han kunde inte göra något för att förhindra det, att alla i hans hemstad skulle bli äldre, leva och dö utan honom. Han hade varit för ung och dum och inte insett vad flytten innebar förrän det var för sent att ta avsked av alla han skulle sakna. Det var först då som tårarna började rinna nedför hans kinder och han grät över att han dödat sin gamla värld genom att fara därifrån.

Han visste att det skulle ta lång tid att sörja det gamla livet men samtidigt hoppades han att det nya livet skulle bli bättre än hans gamla liv varit. Det måste det ju vara eftersom alla ville emigrera ifrån Glassen. Det nya bättre livet skulle ta vid där det gamla livet tog slut och han skulle göra allt för att ha minimal kontakt med Glacialisfolket för att slippa riva upp sorgen över det liv han förlorat på hemplanet. Det var mer effektivt att fokusera på det nya livet. Det gamla livet var passé, gammalt och fattigt och han hade ingen möjlighet att ångra sitt beslut att lämna hemplanet längre. Bakom sig hade han lämnat sin fästmö Pia och när han insåg att han aldrig mer i hela sitt liv skulle vara tvungen att träffa henne kände han hur han fylldes av lättnad, frihet och glädje. Han torkade sina tårar och bestämde sig i den stunden för att ha ett fantastiskt bra liv i sin nyvunna frihet. Han kunde få allt han ville och göra vad han ville för han var inte kvar på Glassen. Han behövde aldrig träffa Pia igen och världen utanför rymdskeppet bara fanns där för att erövra och jobbet på rymdstationen var bara början. Tanken gjorde honom glad och harmonisk, ett inre lugn spred sig inom honom. Allt skulle bli bra.

3. Ankomsten

Den oändliga rymden låg direkt mot fönstren men Folke hade redan sett nog av den. Hur mycket man än tittade så såg den likadan ut. Den var svart med massa vita prickar och efter en stund tröttnade man och det gjorde ont i ögonen. Istället hade blicken fastnat på kvinnan som stod framför honom i korridoren på rymdskeppet som skulle bli hans första, och sista, arbetsplats. Han var en av de nya arbetarna och de blev nu lotsade igenom de helt nya metallgråa korridorerna på rymdstationen Mirin. Efter en stund splittrades gruppen upp och Folke blev visad till sin tilldelade bostad som var en liten rummodul som inhyste alla nödvändigheterna för ett bekvämt men rumsligt begränsat liv. Rummen luktade sjukhussterilt och bestod av väggmöbler som var flexibla och omformningsbara genom en enkel knapptryckning på en digital meny precis vid dörren. I ena stunden hade man ett sovrum med röda väggar och i nästa stund hade man ett strålande vitt kök.

Ända sedan han lämnat hemplanet hade han varit kall. Folke trodde först det berodde på sorgen men så hade han insett efter ett tag att det nog berodde på den låga luftfuktigheten. Utanför det tropiska klimatet i kupolerna på Glacialis var luften extremt torr och hans hud kändes som torrt papper som man kunde skala bort. Hans hud på händerna och i ansiktet hade börjat torka och han började få djupa sår. Folke hoppades att inte kvinnan i korridoren sett hans djupa sår i ansiktet och att det skulle läka sig snart så han slapp att gå omkring och se ut som ett missfoster. De hade berättat att det fanns en dyngsgenerator så att människor kunde upprätthålla sina normala rytmer och med dyngsrytmen följde även luftfuktigheten. Ofta var det torrare under dagtid så han hoppades att hans sår skulle läka under natten av sig själva.

Medan Folke packade upp sin lilla väska med personliga saker från sin hemplanet funderade han på kvinnan han sett framför sig när han anlant. Det hade varit nåt speciellt med henne, hennes bruna ögon glittrande och glödde av energi som hölls tillbaks och hennes svarta hår föll magiskt runt hennes bleka ansikte och inramade det naturligt, hon rörde sig sexigt försiktigt men med graciöst självförtroende. Hon verkade inte var rädd för något och han hade en känsla av att

hennes dolda syfte var att behaga andra, som en fjäril som flög mellan blommor för att behaga pollineringsprocessen. Fjärilen, som han nu döpt kvinnan till, hade inte alls varit klumpig, oerfaren och rädd såsom hans fästmö Pia varit. Han tog upp fotot på Pia ur sin väska. Blonda Pia var mer som en nyfödd vilsen skadeinsekt.

Normalt följde flickvänner och fruar med när man blev stationerad på en rymdstation men Pia var kvar på Glassen för hon led av både allvarlig klaustrofobi och agorafobi och skulle aldrig någonsin sätta sin fot utanför den ensliga gårdens kupol, än mindre utanför planetens atmosfär. Han hade blivit tvingad att träffa henne och han förstod av deras föräldrar att de alla hoppades på att Pia och Folke skulle gifta sig i framtiden. Pia hade varit måttligt intresserad av honom och även om han varit nyfiken på hur kvinnor fungerade och lyckats få sig en och annan kyss från henne så var ointresset ömsesidigt. Han hade blivit besviken av hur blöta och kalla kyssar de gav varandra och hur obekvämt det kändes och de hade båda insett att ingen av dem hade några djupare känslor för varandra. Men samtidigt hade de en samförståelse för varandras situation. De hade inget val.

Till Pias föräldrars förtret vägrade hon att lämna hemkupolen och de kunde inte på något sätt få dit någon annan ung, villig man som skulle acceptera ett giftermål med en fobisk kvinna som vägrade gå hemifrån. Avtalet med Pias föräldrar genererade extra mat till hans familj. När han upptäckt överenskommelsen hade han först blivit arg men samtidigt förstod han sina föräldrar. Ingen vill svälta. Visst kändes det dumt att låtsas tycka om någon bara för att han och hans föräldrar skulle få mat men hellre det än att svälta. Så länge som Pia antog att Folke skulle komma tillbaka skulle hans mamma och pappa aldrig svälta.

Med en suck och axelryckning letade han efter något att kasta fotot i. Det fanns inget så han rev sönder det och lät de små fotobitarna av Pia falla till golvet. Precis i samma ögonblick började ett av sårn i ansiktet att blöda. Dropparna föll på de små fotobitarna och det gick inte att tolka på annat sätt som att han rensade ut Pia både ur sitt liv och ur sin kropp. Han hade lovat att älska henne i nöd och lust och han hade lovat att de snart skulle gifta sig och han hade sagt att han skulle komma och hälsa på så ofta han kunde. Han hade sagt det som en skådespelare säger sina repliker och hon hade lyssnat intensivt och trott på vad han sa för hon litade på honom. Han var inte en lögnare. Hon hade nickat till svar och gett honom en kram. När han kände värmen av hennes kram hade han känt sig som världens sämsta människa, hans hjärta krampade till av intensiv smärta och han ville försvinna bort ur den påtvingade situationen. Han ville inte vara en man som ljög och lovade att gifta sig med en kvinna han aldrig skulle träffa igen. Han ville vara man nog att berätta sanningen för henne. Men han knep ihop sin mun och tryckte intensivt ihop de smala läpparna så de blev helt bleka.

Han hade inte vågat berätta för henne att jobbet innebar permanent bosättning på rymdstationen och att inga hemresor var tillåtna förrän man avslutade kontraktet efter 15 år. Om man dog innan dess så skickades kroppen hem till familjen. Fast det var ju inte samma som att besöka dem, reflekterade han medan han började packa upp sina saker. Han antog att Pia inte älskade honom men han visste också att hon litat på att han skulle ställa upp och spendera resten av sitt liv tillsammans med henne. Hon kunde inte bo på gården ensam. Hon behövde en man, vilken man som helst och han hade lovat att han skulle vara den mannen.

Han skulle snart börja jobba och han var mycket bestämd att han skulle anpassa sig och trivas på rymdstationen under de närmsta 15 åren. För om han inte gjorde det skulle han aldrig få något jobb igen, vare sig av federationen eller på sin hemplanet. Hade man inget jobb fick man inte tillräckligt med ransoner med mat och resurser för att överleva. I värsta fall skulle han då vara tvungen att gifta sig med Pia och ta över hennes föräldrars gård. Tanken gjorde honom illamående och han undrade ifall det inte skulle vara bättre att vara död än att leva med Pia.

4. Jobbet

De var cirka 15 personer som stod på rad i kontoret för ud (underhåll och drift) och väntade. Kontoret var inte stort och bestod av en massa gråa paneler som täckte alla väggar och delvis delar av golvet. Alla de nya var klädda i samma svarta åtsittande kläder i självtvättande material. Vid sömmarna och som dekoration fanns ränder i guld och prickar i silver. Alla såg mycket stiliga och flotta ut och Folke kände en stor stolthet att äntligen stå bland raderna av de utvalda. Han skulle äntligen få sina nya arbetsuppgifter. De hade lovat honom en mycket viktig och ansvarsfull post som innebar chefsansvar på Mirin. Han hade alltid drömt om att ha ett så betydelsefullt jobb och alla hans vänner på Glassen hade varit avundsjuka över det enorma ansvar Folke skulle få.

De andra som nu väntade bredvid Folke verkade inte tycka att detta tillfället var något speciellt tillfälle för några stod och snackade löst och visade inte alls någon respekt för den person som var chef i ud-rummet för tillfället. Det var lätt att se vem det var för den som var högst i hierarkin hade guld på sig, sen kom silver, sen svart, sen visste Folke inte exakt vad som kom.

När chefen för ud-rummet äntligen började prata blev Folke lättad. Alla slutade prata och lyssnade uppmärksamt på mannen.

-Välkomna hit alla sektorsansvariga! Mitt namn är Leif-L. Jag är mycket glad att ni alla är här och jag vill att ni skall vara medvetna om att era arbetsuppgifter är viktiga för denna rymdstations överlevnad. Utan ert jobb dör vi alla och kvar skulle det bara vara rymdstoft. Jag önskar er lycka till i ert fortsatta arbete. Jag vill också passa på att säga att det fortfarande förekommer för hög strålning vid basstationerna där ni jobbar men att vi har flera forskare och tekniker som jobbar på problemet. Tills dess får ni stå ut helt enkelt. Men oroa er inte, jämfört med förra året har 50% färre dött av strålningen här. Var nu vänliga att ställa er på ett led och inhämta informationen om ert sektorsområde av Leif-K som står där borta. Leif-L pekade mot en man som stod lite längre bort i rummet. Alla gick ditåt och började köa.

Folke förstod inte alls vad som hände. Han var ju speciellt utvald för uppdraget och skulle väl inte köa med 15 andra. Han gick fram till Leif-L och sa:

-Ursäkta mig.

-Ja?

-Jag tror det blivit något missförstånd. Jag heter Folke och kommer från Glacialis. Det var sagt att jag skulle få en chefsposition här. Har jag inte folk under mig som jag bestämmer över och en egen enhet?

Leif-L log neutralt mot Folke och sa tålmodigt:

-Det är inget missförstånd, Folke från Glacialis. Du har blivit utvald till detta jobbet. Det är ett chefsjobb och du bestämmer ju över de människorna som bor i din sektor. Om du går bort till Leif-K så får du reda på vilken enhet, alltså sektor, som du ska jobba i. Förstår du eller?

-Jo, jag förstår men det var sagt att jag skulle jobba som chef och ha ansvar.

-Ja precis Folke! Om du går bort till kön där de andra står så får du instruktioner på vad som gäller.

-Men jag skulle ju bli chef?

-Men det är du ju! Du och 101 andra är chefer för de olika enheterna här på Mirin.

-Menar du att jag är lika mycket chef som dessa 101 andra? Att jag kommit hit för det?

-Javisst. Gå nu dit bort med dig, jag har mycket att göra.

Folke gick med tunga steg bort till Leif-K och fick instruktioner för hur han skulle sköta underhållet i sektor 35. De andra hade redan gått därifrån. När Leif-K räckte över en mapp med information såg Folke hur sliten och använd hans svarta arbetsdräkt var. Tyget var nednött till

hälften så de dyrbara fibrerna syntes och man såg att de hade reparerat när guldet och silvret slitits bort för de nya mönstren var en aningen skevare än de gamla. Han undrade vad som hände när tyget föll i sönder i småbitar och föll ner till golvet, skulle han då få en ny eller vara tvungen att ta på sig ännu en begagnad?

5. Mötet

När hon steg in på ud-rummet spreds omedelbart en mystisk sötaktig doft som lät invagga alla i en omedveten förväntansfull stämning och hela hennes närvaro registrerades av de närvarande fyra männen. Från första sekund var hon i deras uppmärksamhetsfält, alla arbetsuppgifter var som bortglömda och de kunde inte göra något för att förhindra det. Hennes ansikte hade nåt behagfullt över sig som gjorde att man hade svårt att sluta titta på henne, ena stunden visade hennes röda fylliga läppar en stort glittrande leende, i nästa ögonblick fladdrade hennes ögonfransar likt snabba fjärilsvingar samtidigt som hon lät ett porlande skratt komma fram, ett skratt som tvingade fram glädje och välbefinnande hos andra. Hon var kvinnan som naturligt och charmant tvingade alla män till att uppmärksamma henne bara genom att vara i deras närvaro.

Han blev så överraskad och upphetsad att se henne att han glömde bort att andas och han fick tvinga sig att dra in djupa, lugna andetag. Det var hon, fjärilen. Hon hade på sig en lång svart klänning som framhävde hennes kvinnliga drag och Folke tyckte att hela hon glittrade. Hon måste vara magisk. Kanske var hon en gudinna som blivit skickad till honom för att göra honom på glatt humör. Det kunde inte bara vara en tillfällighet att hon börjat jobba på samma rymdstation samma dag som Folke, det måste vara ödets vilja.

Förväntningarna var höga när hon började prata:

-Hej allihopa. Jag heter Fia och har precis börjat jobba här. Jag jobbar med service och underhållning.

Hon skrattade till och alla blev på glatt humör och sa sedan med skämtsam röst: -Ja, faktiskt mer service än underhållning i dagsläget. Jag levererar specialbeställningar här på stationen. Vill ni ha något speciellt så kontakta Fia. "Fia fixar allt"

Folke tyckte hon var helt underbar men undrade lite över vad som var en specialbeställning.

Hennes fysiska närvaro gjorde starkt intryck på män men innehållet i det hon sa var så ointressant för de flesta att alla utom Folke slutat lyssna. En äldre man hade redan börjat jobba på sin väggpanel igen. De andra började vända sig bort från Fia. Folke kunde inte släppa henne med blicken. Han såg att hon blev nervös när hon tappat allas uppmärksamhet, hon stod och pillade lite på sin vackra långklänning.

-Tja, det var väl allt jag hade att säga. Kom ihåg: "Fia fixar allt". Hahaha...hej då.

Hon tittade på Folke och såg först lite plågad ut men sen såg hon att Folke log mot henne och hon log tillbaks och blinkade mot honom. Sen gick hon tvärt ut ifrån kontoret.

Folke ville springa efter henne och säga något till henne så att hon skulle komma tillbaka och fortsätta prata men han var för blyg. Hon var så annorlunda jämfört med de smala och blyga kvinnorna på Glassen. Aldrig förr hade han träffat en så vackert klädd, sexig och charmant kvinna. Han måste få komma henne nära, han ville vara i hennes hjärta och själ, han ville vara i hennes hjärna, han ville att hennes alla celler skulle registrera honom och tycka om honom, han ville att hon skulle få känna samma intensiva, obotliga längtan efter honom som han kände efter henne. Längtan som sa honom att livet inte var värt att leva utan att vara vid hennes sida. Men han ville inte framstå som en påhängsen dåre utan måste invänta rätt ögonblick för att få återse denna ljuvliga varelse och kanske, om han hade tur, så kunde han vinna henne. Han hade aldrig förr haft så starka känslor för någon och han kunde inte tänka sig att det fanns minsta lilla hos henne som han kunde ogilla. Hon var perfekt och han älskade henne och hennes allt. Han hade

inget annat ord att beskriva det än kärlek. Folke hade träffat sitt livs kärlek. Hon måste bli hans och han skulle göra allt i sin makt för att lyckas få henne att älska honom. Han visste att hon skulle säga orden till honom någon gång. De enda orden som betydde något i livet. Han skulle höra henne säga "Jag älskar dig", och ifall han måste dö för att höra orden komma över hennes läppar då måste han dö.

När Fia steg ut genom dörren greppades hon av en stor burdus man som tog tag om hennes midja. Han nafsade oförsiktigt i hennes öra och sa:

-Jag vill ha en specialbeställning, går det bra?

Hon log mot honom, drog honom intill sig, smekte honom i nacken och kysste honom och sa inställsamt:

-Givetvis, när som helst, var som helst, vart ska vi gå?

6. Festen

Vid podiet i den gigantiska silverfärgade salen stod en urgammal man i silverglittrande kostym och pratade mycket sakta:

-Var välkomna hit till rymdstationens 25-års jubileum. Vi tänkte börja kvällen med en speciell middag som representerar den mångfald som finns på stationen, en gryta med vad-du-önskar-dig i. Gör din beställning till enheten vid bordet. Var vänlig byt ej plats för det finns människor som inte tål all mat.

Några personer lät instämmande ljud höras och en av dem sa lite irriterat:

-Ja, jag vill inte dö idag.

Den gamla mannen fortsatte:

-Var medveten om att inget mänskligt kött serveras eftersom detta strider mot federations riktlinjer mot gemensam samvaro. Inte heller utrotningshotade organismer och varelser kommer att vara tillgängliga för förtäring.

En grupp om ett tiotal personer lät missnöjda och protesterade:

-Va? Ska inte vi få äta vår nationalrätt bara för att det är emot riktlinkerna? Det finns inte några sådana riktlinjer hos oss!

Den gamla farbrorn sa med betydligt högre och bestämd röst:

-Detta är inget som går att ifrågasätta. Acceptera det eller bli uteslutna. Ni befinner er på en rymdstation som ägs av federationen och som lyder under federationens regler. Vi är inte på en efterbliven planet som har som tradition att äta upp sina släktingar!

Gruppen tystnade.

-Efter middagen blir det dans och blablabla...

Folke orkade inte lyssna längre. Han tittade upp mot taket och såg att även det färgats i silver. Även om man visste att det var en enkel knapptryckning som gjort det kunde han inte låta bli att vara imponerad. Salen var både stor och vacker och speciellt iordningsställd för detta tillfälle. Folket på festen var alla glada och upprymda, det var fest och nu skulle alla ha trevligt, äta, dansa och prata. Det var underligt att alla nu helt plötsligt bestämde sig för att njuta av livet och vara sociala för det fanns ju inget som hindrade dem att vara det varje dag. Hemma på Glassen hade han umgåtts med sina vänner och familjen varje dag men här på Mirin var alla upptagna med att jobba eller att förverkliga sig, de flesta ville vara för sig själva.

De hade inte tid att umgås med andra människor och en del verkade till och med undvika mänsklig kontakt och jobbade dubbelskift tills de kollapsade. Folket på rymdstationen var underliga och prioriterade att vara ensamma istället för att ta vara på de ögonblick som fanns för att leva. Han hade försökt att bli vän med flera kollegor men alla verkade tycka att hans förslag om umgänge var konstiga eller bisarra och de tittade på honom som om han pratade ett annat

språk. Han hade föreslagit att de skulle äta middag tillsammans och sjunga, eller bara sitta och prata, kanske berätta historier. Sånt som han brukade göra med sina kompisar på Glassen. De hade alla varit upptagna med jobb så de. I själva verket hade de suttit ensamma i sina små lägenheter och ätit sin middag. Han visste inte varför de ljög för att slippa umgås med honom och han saknade den naturliga mänskliga kontakten som fanns på Glassen något oerhört. På rymdstationen Mirin fanns dubbelt så många människor som det fanns på Glassen och ändå lyckades han inte finna en enda som ville prata eller umgås med honom. Var han så primitiv, konstig och underlig att folk skydde honom som en dödlig sjukdom eller hade de här "civiliserade" människorna helt enkelt glömt bort hur det var att vara mänsklig?

Att bara vara en arbetande människa, isolerad och ensam, utan skratt och gråt och inte vara något annat var inte tillräckligt för honom och han hade aldrig ens i sin vildaste fantasi kunnat föreställa sig att de "civiliserade" människorna var så kalla, effektiva och osociala. Behövde man vara så omänsklig som de var för att få ett effektivt samhälle och slippa leva i fattigdom och svält? Han visste inte och skulle nog aldrig få något svar på den frågan. Men ifall så var fallet så önskade han att Glassen skulle fortsätta leva i fattigdom och misär för det liv som federationens folk levde var inget liv för en människa. Bara känslomässigt retarderade robotar levde så.

Nu när det var fest pratade de med varandra men Folke visste att pratet var skenheligt, det var bara för att fördriva tiden tills de kunde gå därifrån. Minuten de satte foten utanför dörren skulle minnet av kvällen vara borta ur deras hjärnor. De pratade inte om något väsentligt utan enbart om triviala saker och jobb. De diskuterade inte hur federationen skulle ta itu med alla krig, all svält och allt lidande som pågick ute bland alla kolonier. De diskuterade inte om kärlek, sorg, barn, döden eller sina drömmar. Han tjuvlyssnade på diskussionen från en grupp och de pratade intensivt om vilken färg deras nästa arbetskläder skulle ha. Några andra pratade om att de skulle beställa in 10 olika efterrätter var bara för att de kunde och gruppen bredvid diskuterade att de skulle beställa in 20 olika efterrätter ifall den andra gruppen beställde in 10. Även om festsalen var full av tusentals personer så var Folke mer ensam än han någonsin varit i hela sitt liv. Inte ens när han befunnit sig ensam ute på isen, mildals ifrån hemkupolen hade han känt sig så här ensam. Han hade arbetskläderna på sig för de kläder han tagit med sig från Glassen ansågs ociviliserad, omoderna och var av dålig kvalitet. Arbetskläderna var begagnade men kändes nya, fräscha och bekväma. När han fick syn på Fia fylldes hans inre av en välbekant värme av igenkännande och kärlek. Hon stod vid en grupp män, såg strålande glad ut och hon verkade bekant med männen. Den guldfärgade klänning hon bar hade stora cirklar med genomskinligt svart material som avslöjade en hel del av hennes graciösa och behagfulla kropp. Hennes svarta hår skimrade vackert i guld. När hon såg att Folke tittade åt hennes håll kikade hon på sin klocka, så något till männen och gick smidigt mot Folke med ett stort avsmittande leende på läpparna.

-Hejsan! Du jobbar väl på ud? Underhåll och drift?

Folke nickade till svar.

-jaha... Vad heter du?

-Folke.

Fia tog tag om hans hand och höll den i båda sina händer som om det var det mest naturliga att göra. Folke var så glad att han gått till festen och alla hans tankar om omänskliga människor och ensamhet tycktes försvinna så fort han lade sin blick på Fia och lät kärleken till henne komma till ytan. Hans intensiva känslor för henne kvävde effektivt alla negativa tankar och han lät sig fullständigt penetreras av hennes charmfulla existens och närvaro.

Hon smekte hans händer och ställde sig närmare honom och sa tyst:

-Folke, tycker du om mig?

-Javisst, vem tycker inte om dig?

Han sa det så självklart naturligt att Fia inte trodde att det var sant. Hon släppte hans händer och började gapskratta. Sedan när hon lugnat sig lite tittade hon allvarligt och utforskande på honom och insåg att han menade det han sa. Han hade varit ärlig och inte skojat. Hon tog bestämt tag i hans hand och de gick sakta och diskret ut ur salen.

Fia ledde iväg dem till ett avskilt rum som helt gick i blått och enbart hade en stor säng i mitten. Så fort dörren stängdes bakom honom tog Fia tag i honom, tog honom ivrigt i sin famn, tryckte självsäkert upp sina bröst mot honom, letade effektivt upp hans läppar och började kyssa honom försiktigt.

Folke var häpen. Det hade gått mycket lättare än han hade trott att vinna hennes kärlek. Hennes röda läppar visade honom hur en kyss med kärlekens hetta var, den slog honom rakt i magen med sin kraft, tvingade hans hjärna att slappna av medan kroppen måste fokusera på kvinnan i hans armar. Han önskade att detta var första kyssen i raden av flera, kanske tusentals under deras långa liv tillsammans. Hennes läppar var levande, heta och helt annorlunda mot hur Pias varit. Allt han hittills upplevt i sitt liv hade bara varit övning inför Fia, det visste han nu. Det var nu hans riktiga liv skulle börja, det med kärlek och evig lycka tillsammans med en kvinna som han älskade.

Han hejdade Fia när hon plötsligt började ta av sig kläderna.

-Fia...??

-Ja?

-Jag tycker att du kanske går lite för fort framåt i vårt förhållande. Visst älskar jag dig och så...men att gå längre än så här är inte accepterbart innan äktenskapet.

Fia stirrade chockat på honom precis som om han sagt något väldigt fel.

Han tog tag i hennes händer och tittade henne rakt in i ögonen när han sa:

-Hörde du vad jag sa? Jag älskar dig. Snälla, säg att du vill gifta dig med mig. Jag vet att vi kommer bli jättelyckliga. Du är den mest underbara människa jag någonsin träffat och även om jag inte känner dig så bra så vet jag att du är vacker, strålande och underbar. Du skulle göra varje dag värd att leva för.

Fia såg fortfarande förvånad ut men till slut sa hon:

-Vem är du egentligen? Är du helt raderad i hjärnan? Har du blivit utspottad ur ett svart hål? Allvarligt talat, säg nu var du kommer ifrån?

Folke förstod inte alls vad som kunde vara fel i det han sa.

-Jag kommer från Glassen.

-Glassen?

-Ja, jag menar Glacialis alltså.

-VA? Glacialis?jag minns att jag blivit informerad om Glacialis nån gång.

Fia gick fram till en dold datapanel och sa kort:

-Glacialis. Fakta.

Hon läste i flera minuter vad som kom upp på skärmen sedan vände hon sig mot Folke och såg arg och irriterad ut.

-Jag vill att du går härifrån nu.

Folke förstod ingenting men vägrade gå ett enda steg och klargjorde det genom att sätta sig på sängen.

-Snälla du. Bara gå. Du har valt fel kvinna att bli kär i. Det kan aldrig bli vi två. Förstår du?

-Nej, jag förstår ingenting.

Fia suckade uppgivet och satte sig fundersamt ned på sängkanten bredvid Folke. Hon var inte så sexig när hon var upprörd, sur och irriterad men Folke njöt ändå av att vara i hennes närhet.

-Det kan aldrig bli vi två för jag tycker inte om dig. Jag kan inte någonsin gifta mig. Jag kan inte älska någon.

-Men visst kan du lära dig älska mig, såsom jag älskar dig? Jag tror inte på att du inte tycker om mig, du har ju visat att du visst tycker om mig.

-Folke...det finns massa saker du inte vet något om. Du är som ett litet barn ute i stora världen. Din utbildning har varit okomplett. Din planet är underutvecklad och de har inte lärt dig om ändringarna som skett i federationen de senaste århundradena. De har bara lärt dig det du behöver veta för att kunna göra ditt jobb som sektoransvarig. Du vet ju inget annat och ingen på din planet vet något heller! Jag har inte tid att lära dig allt! Lita på mig när jag säger att det aldrig kan bli vi två. Även om jag hade kunnat älska dig så är det omöjligt.

-Jag förstår inte vad du pratar om. Jag har fått reda på allt som jag behöver veta och det var därför jag blev speciellt utvald för det här jobbet.

-Folke...du blev utvald för det här jobbet för att alla som haft ditt jobb innan har dött. Ibland inom ett år. Det är nåt med strålningen vid panelerna som borde fixas men det går tydligen inte. Det har också bestämts att alla planeter skall vara representerade i federationen. Nu när du kommit hit behövs ingen mer från din planet. Ingen har velat ta hit någon från Glacialis eftersom ni är så underutvecklade på grund av er isolering och fattigdom. Ni platsar inte här. Din utbildning anses vara dålig men du kan tillräckligt mycket för att klara av att trycka på några knappar. Innan du dör alltså. Har ingen berättat detta för dig?

-Nej. Ingen har berättat. Jag tror dig inte! Jag tror du hittade på det här för att...ja, jag vet inte varför! Kanske för att få mig att känna mig dum. Snälla, säg att du tycker om mig och vill fortsätta träffas!

-Gå nu härifrån. Och nej, vi kan inte träffas mer.

-Jag förstår inte hur allt detta påverkar vårt förhållande. Jag älskar dig har jag ju sagt.

-Vi har inget förhållande och kan aldrig ha något! Gå bara. Du vet inte vem och vad jag är. Ta reda på det först. Jag kan aldrig älska dig. Om du vill något annat än att gifta dig med mig så är du välkommen tillbaka. Hej då.

Fia satte sig med ryggen mot honom men pekade med en lång graciös arm mot dörren och gjorde klart att diskussionen var avklarad. Även om hon gjort honom arg och besviken älskade han henne. Han ville omfamna henne och sno åt sig en sista kyss, men kände på sig att det inte gick för sig. Inte nu. Men han visste att hon en dag skulle ge honom sin kärlek.

Det var han så säker på att han bestämde sig för att skriva en dagbok över sina känslor och intryck av henne för att dokumentera för deras framtida barn och barnbarn hur han träffade deras mor.

Den skulle börja så här:

”På Mirins 25-års jubileumsfest träffades vi och blev handlost förälskade i varandra. Jag visste från första ögonkastet att jag älskade Fia och friade. Hon var först tveksam, mest för att jag kom från en annan planet och var annorlunda men också för att hon inte var lika säker på sina känslor för mig.”

Folke gick tillbaka till festen och de få som fortfarande var kvar där verkade vara uttråkade av festen och varandras sällskap. Det var fascinerande att se hur de hade ledigt en hel kväll men inte kom ihåg hur man kunde njuta av mänsklig närhet, mänskliga ögonblick och känna glädje för att umgås med andra människor och dela deras ögonblick i livet. Den mesta maten de beställt låg kvar orörd på borden och en del hade somnat i den. Nu när han tänkte efter och tittade sig omkring så var de flesta betydligt mer tjocka än vad han själv var. De såg olika ut och

härstammande från olika planeter, befolkade vid olika tidpunkter och med olika förutsättningar för liv. Men de var alla överviktiga. Här i federationen fanns ingen matransonering utan folk fick äta vad de ville, när de ville och hur mycket de ville. Här visste ingen vad det innebar att svälta och att varje morgon vakna upp och känna magens kramper och djupa sug efter mat och med bävan veta att det skulle bli ännu en dag med för lite mat. Han brukade dricka massor av vatten till frukost. Det mättade en stund och gjorde svälten mer uthärlig.

Nu, när det fanns mat i överflöd kände han ändå inte för att äta. Överflödet gjorde honom illa till mods och han tänkte på sina grannar på Glassen som av misstag råkat få ett barn för mycket. Myndigheterna hade inte accepterat det utan gett familjen två ransoner mat för lite. Familjen hade varit tvungen att välja vilket barn de ville skulle överleva och ge det barnet mat från sina egna ransoner. Mamman hade aldrig någonsin blivit sig själv igen, hon hade tagit på sig skulden och ansett att hon själv mördat sitt barn. Det var hon som varje dag hade varit tvungen att stilla den lilla babys gråt av hunger. Varje dag i flera månader ända tills barnet svält ihjäl. Det hade tagit längre tid än beräknat eftersom mamman gett efter flera gånger och gett bebisen mat. Alla mål mat förlängde tiden till döden och gjorde att barnet led ännu mer. Folke hade flera gånger varit på väg in till dem för att själv ta livet av ungen eftersom den skrek konstant så ingen kunde sova på flera månader. Några år senare hade bebisens mamma tagit sitt liv och strax därefter hade det överlevande barnet dött i en tragisk olycka när hon hade lekt bland odlingarna och ramlat ner 20 meter. Att äta sig mätt var en lyx som inte var självklar och nu kände Folke absolut inte för att äta.

Fia kom tillbaka till festen. Hon hade lagt på nytt smink och bytt klänning och hon gick omkring och verkade vilja prata med alla män som var på festen. Fia verkade aldrig prata med kvinnorna av någon okänd anledning. Hon undvek att se åt Folkes håll. Alla män verkade tycka om att vara i hennes närhet lika mycket som han själv.

7. Disko

Folke läste sakta texten på sin väggpanel ”Service och underhållning. Olika kulturer har handskats olika med människans behov av sexuell stimulans och utveckling. Vissa har förbjudit all sådan samhällsverksamhet och istället hänvisat till äktenskapet. Andra kulturer har tillåtit både män och kvinnor att arbeta öppet med att ta betalt för sexuella tjänster ofta kallade ”specialtjänster”. Yrkesutövningen sker ofta i kombination med underhållning av osexuellt slag. Nu för tiden kommer de flesta service- och underhållningspersonalen från planeten Disko där de redan vid födseln genomgår DNA test för att se ifall de är utvalda att hamna inom serviceyrket. Deras könsorgan opereras för att förhindra graviditet och spridning av sjukdomar genom att ett exteriört föremål ersätter deras naturliga organ. De som är utvalda för service och underhållningsyrket går i speciella skolor där man lär ut att sexuella kontakter människor emellan är att betrakta som en sport och att det skall vara en fin och kvalitetsmässigt bra upplevelse. De flesta trivs mycket bra i sitt yrke, säger att det är fritt och stimulerande och vill aldrig bli återkonverterade till sitt normala stadie. För de som upplever tvivel eller drabbas av sammanbrott så erbjuder myndigheterna att stänga av vissa delar av hjärnan (lobotomi) så att de aldrig kan utveckla djupare känslor för någon speciell person och samtidigt blockeras en del av hjärnan där moral utvärderas för att undvika självhat och dåligt samvete vilket kan leda till självmord.”

Folke läste vidare på ”Planeten Disko”

”Folket ifrån planeten Disko har en naturligt slank figur, svart hår, bruna ögon och är väldigt graciösa i sin kroppshållning med exakt rytmik. Många är atletiska, charmerande och extremt behagfulla och lyckas därför etablera sig som dansare eller inom service- och

underhållningsyrket. På grund av bristen på moral som är genetiskt och kulturellt inducerad och/eller har blivit framkallat genom lobotomi anses de opålitliga att anlita för uppträdande och konserter.”

Folke var chockad och nedstämd, besviken och arg. Hon var inte vad han hade trott. Alla tecken stämde in på Fia. Hon var från planeten Disko och utbildad, säkerligen också lobotomerad och hennes yrke var att erbjuda sexuella tjänster. Det var naturligtvis därför hon sagt att hon aldrig kunde älska honom men att om han ville något annat än giftermål kunde han återkomma. Han hatade henne för att hon var inom serviceyrket och han var arg att han blivit lurad av henne att till en början tro att de kunde gifta sig, som om hon varit en riktig kvinna. Men hon var inte en riktig kvinna utan en Diskokvinna. Han var också arg på sitt samhälle på Glacialis för att ingen information funnits om denna yrkesgrupp. Den existerade inte på hans planet. Han visste inte ifall det var förbjudet eller varför den inte fanns men han kom på sig med att funderade över att det kanske var en bra idé att införa en sådan yrkesgrupp för att förhindra att ovälkomna barn föddes.

Han skrev i sin dagbok:

”Fias yrke kommer att vara i vägen för vår kärlek och jag har svårt att se hur vi ska kunna gifta oss så länge hon är en yrkesarbetande kvinna. Det bästa är antagligen att hon byter jobb eller slutar jobba helt och jag skall ta upp frågan med henne nästa gång vi träffas.”

8. Drömmen om Fia

Veckorna gick och Folke utförde sitt jobb, åt, sov och jobbade. Han hade fortfarande inte lyckats skaffa sig några vänner och kollegorna pratade väldigt begränsat med honom och då bara om jobb. Varje vaket ögonblick tänkte han på den vackra onåbara Fia, hans magiska fjärl som kanske aldrig skulle bli hans. Han hatade henne för att hon jobbade i serviceyrket men han älskade henne som person, hennes behagfulla och sympatiska uppenbarelse var oemotståndlig. Han undvek Fia överallt och när han mötte henne i korridoren stirrade han ner i golvet. Han skämdes över den okunnighet han avslöjat genom att fråga henne om giftermål, och han var generad eftersom hon hade så mycket mera kunskap, erfarenhet, och makt att han kände sig underlägsen henne. Det fanns ingen lösning på hans obesvarade kärlek till henne. Bara om hon bytte yrke så kunde hon bli hans. Han kunde inte tänka sig att köpa sig till hennes tjänster men han drömde om det. Att älska med någon utanför äktenskapet var fel och förbjudet. På Glacialis. Här var det tillåtet och inte bara tillåtet, han hörde männen på hans jobb skryta om hur ofta de gick och fick service. Ungefär som när de var och klippte håret eller tränade försökte de överträffa varandra i bedrifter och ingen var blyg nog att behålla för sig själva om de upplevelser de haft. Det spelade ingen roll ifall de var gifta eller trolovade, tvärtom så följde ofta deras make/maka med till service och männen berättade om hur underbart trevligt det varit. Folke visste inte hur han skulle reagera. Räknades det som otrohet?

Folke visste att det funnits många fall av otrohet på Glassen men de flesta skämdes för att erkänna det. Han visste att en del gjorde det för att få dubbla matransoner ifrån de ledande men han föraktade dem och förstod inte hur man kunde lova evig trohet för att sen bryta det löftet. Samtidigt hade han lovat trohet mot sin egen kropp och själ och att liksom alla andra på Glacialis vänta till efter giftermålet med sin sexuella debut men ändå drömde han varje natt om att få känna Fia mot sin hud, att få lukta av hennes hår, smeka hennes kropp och höra hennes andedräkt. Eller att de bara satt sida vid sida och höll varandra i hand. Ifall han hade kunnat stanna tiden skulle han vilja stanna den i ett sådant ögonblick. Allt han ville var att vara med Fia.

En natt drömde han om ett möte med sin mamma. De stod där nedanför rymdskeppet som den där sista gången och hon sa anklagande:

-Du skulle ju skaffa barnbarn åt mig! Vad håller du på med?

I drömmen hade Folke ännu inte åkt från planeten.

-Mamma? Vad menar du? Jag älskar dig men nu måste jag åka till rymdstationen och jobba.

Hans mamma blev arg:

-Folke! Jag är här nu. I din dröm. Vet du varför?

-Nej.

-Det är för att du är en urkorkad pojke. Du måste sluta tänka på henne och se dig om efter någon annan. Hon skall driva dig i fördärvet. Jag vet. Du måste lyssna på mig.

Mamman började gråta som vanligt.

-Sluta vara besatt av den där kvinnan. Hon är inte bra för dig.

Mamman försökte nå honom för att kramas men han drev långsamt iväg på isen, och kom sakta längre och längre bort från rymdskeppet och mamman och när han inte såg mamman längre vände han sig om och såg Fia och Pia. Natt och dag stod hand i hand och väntade på honom, Fia med svart hår och svarta sexiga kropps nära kläder, Pia med klarblont hår och rutmönstrade enkla bondekläder. Den ena var hans älskade fjäril och den andra hans gamla skadeinsekt och valet mellan dem var mycket enkelt. Vilken man skulle inte välja Fia? Precis när han nådde fram till de båda kvinnorna vaknade han upp, kallsvettig och irriterad för att drömmen slutade när den blev som bäst.

Han önskade att det på något sätt gick att förvandla verkligheten och göra om livet så att Fia inte hade blivit en servicearbetare och att de hade träffats här på rymdstationen och blivit kära i varandra som normala människor. Det var smärtsamt och plågsamt att leva på rymdstationen när han var så nära Fia men ändå så långt borta från henne. Han plågade sig genom att tänka på henne konstant, han ville inte men kunde inte behärska sig. Hur det skulle vara att umgås med henne, ta hennes hand, smeka den, hålla den i sin, ömt och fint och hur hon skulle le lite, hennes själ skulle lysa av lycka när hon mötte hans blick med sina fjäderlätta lyckotårade bruna ögon och säga "ja, jag vill gifta mig med dig".

Han fantiserade att de var gifta och bodde ihop även om han inte kunde föreställa sig hur de skulle leva för så långt från verkligheten var hans önskedröm men han uppskattade fantasin av att ha henne nära sig varje dag, varje natt, dygnet runt. Att se hennes vackra ansikte, kropp och höra hennes röst varje dag, att dela livets ögonblick med henne, det skulle vara rena paradiset. Även om det bara var att få se henne äta eller dansa eller läsa skulle det göra honom till världens lyckligaste man ifall han kunde få dela hennes värld. Att få henne att besvara hans kärlek och vara lycklig med honom var allt han önskade, allt han var besatt av och allt han ville.

Ju mer han tänkte på henne desto mer troligt verkade det att hon faktiskt skulle kunna ändra sig och älska honom. Han visste att det skulle kunna bli sant för visst hade hon sagt: "Jag kan älska dig men du måste först veta vem jag är?" eller hade hon inte det? I dom tankebanorna blev han nervös som ett osäkert barn, hjärtat rusade iväg, adrenalinet strömmade till och han blev upphetsad. Hon kunde bli hans! Hon skulle bli hans och hon ville det! Hans fantasier om Fia började bli mer verkliga än verkligheten. Hon hade ju sagt att han var välkommen tillbaka...ifall han inte ville gifta sig med henne längre. Men han kunde ju inte besöka henne och ta del av hennes service utan att vara gift. Så vad hon egentligen menat blev alltmer förvirrat beroende på hur Folke tolkade orden hon sagt. Ena dagen var han på glatt humör och tolkade det som att hon faktiskt älskade honom och att hon inte kunde hjälpa att hennes jobb var som det var. Det var då han optimistiskt skrev i sin kärleksdagbok. Senaste veckorna hade det mest blivit:

”Fia jobbar och jag med. Vi hinner inte träffas men jag drömmer om henne och vårt liv tillsammans. Jag hoppas att vi snart kan bestämma ett datum för att gifta oss eller så kanske vi bara skriver under pappret en kväll utan att ha planerat det innan. Jag trodde kanske vi skulle träffas idag men det blev inte så.”

Andra dagar kom han ihåg hennes chockade min och irritation när hon förkastat honom för att han var okunnig om de tjänster hon erbjöd och för att han velat gifta sig med henne, hon den onåbara, den ogiftbara, den enda som aldrig skulle säga ett löfte om att binda sig med en annan person. Han ville inte tänka på alla män hon varit med innan honom. Han hatade dem, de var monster och äckliga vidriga kräk som utnyttjade henne. Män som inte var värda att få leva. Han visste sanningen och den var att stackars Fia inte kunde hjälpa att hon jobbade med serviceyrket. En så skör och graciös varelse kunde knappast fatta sina egna val som en vuxen och mogen kvinna kunde göra. Han såg henne framför sig när hon var en liten flicka och hennes förvåning och sårade leende när myndigheterna bestämt vad hennes yrke skulle bli. Hon var ett offer för systemet, precis som Glacialis var ett offer för federationens välvilja att kolonisera nya planeter och sedan lämna människorna där i sticket.

9. Olyckan

Det värsta som kunde ha hänt henne hade hänt henne. Hon hade varit oförsiktig och dum och nu skulle straffet komma. För resten av hennes liv. Hon ville slå, bitas, skrika och visa världen hur dum hon varit och hur förbannad hon var! Istället låg hon i sjukhussängen och log mot en av besökarna som kommit för att se på det som var kvar av henne. Han ville se ifall hon var värt ett besök i framtiden eller ifall han skulle hitta en ny.

Det hade varit en specialbeställning. Hon hade en ny rolig, lekfull maskin som passade perfekt till paret som skulle komma på besök. Maskinen hade långa instruktioner som hon inte hade läst. Varför skulle hon läsa dem? Hon visste vad de ville och hon visste vad hon ville. Att maskinen ville något hade kommit som en rejäl överraskning för dem alla tre. Antagligen kortslutning. Hon hade tryckt på stoppknappen för sent. Det spelade ingen roll ifall det var ett maskinfel för hon visste att alla skulle säga att det var hennes fel. Hon kom inte ihåg namnen på de som dog men vad gjorde det? Hon kom alltid ihåg det väsentligaste för hon visste vad klienterna ville, hur hon skulle ge dem deras innersta drömmar och uppfylla deras hemliga sexuella önskningar. Hon visste hur hon skulle göra för att utveckla dem sexuellt och hur hon skulle behandla dem för att de alltid skulle vilja ha mer. De hade bara varit ett par klienter i en lång rad av klienter och visst var det synd det som hände men det var livets gång. Några överlevde och några dog. Mest var det synd om henne för nu skulle ingen våga besöka henne och hon hade själv skadats så illa att ingen skulle vilja besöka henne ens om de vågat.

Mannen framför henne kunde inte dölja sin avsky. Fia försökte vara snäll och tillmötesgående och smekte mannens arm men han ryckte till som om hon var farlig eller pestsmittad. Han drog sig undan och gick sedan raskt ut ur rummet. Fia förstod honom. Hon tog upp spegeln och tittade på sitt ansikte. Halva ansiktet var inlindat och hon kunde inte se ännu vilka skador hon fått av maskinen. Hennes ena arm var bruten och benet på samma sida hade blivit gravt deformerat. När olyckan väl hade hänt hade hon antagit att allt gick att ordna så mycket som läkarna klarade av idag, de använde speciell utrustning för att läka ärr direkt och bensador i en stor slags strålmaskin. Sedan när hon väl låg på sjukhuset och behövde akut vård visade det sig att hennes hälsoförsäkring inte täckte skador ”orsakade av maskiner, rymdskepp eller rymdstationer”. Den avancerade utrustningen som behövdes fanns inte på Mirin och transporten skulle kosta henne mer än 4 årslöner. Läkarna lappade ihop henne på gammaldags sätt och erbjöd henne en

tilläggsförsäkring. Ifall det skulle hända igen. De trodde inte att hon skulle kunna gå utan stöd i framtiden. När mannen gått ut ur hennes rum meddelade hon personalen att hon inte tog emot mer besök.

Hon var tvungen att åka tillbaka hem till Disko där hon var accepterad och välkommen oavsett handikapp och där ingen visste nåt om olyckan. På Mirin kunde hon inte längre tjäna pengar. Det var inget hon sörjde utan en insikt. Tanken gjorde henne berusande glad för äntligen skulle hon få träffa sin älskade dotter Nova. Nova var bara 2 år och bodde med sin pappa. Ingen på Mirin visste om att hon hade Nova. Hon hade inte sett något skäl att berätta det för någon, tvärtom var det bra att ingen visste. Om de trodde att hon inte kunde älska någon ställde de inga krav på henne att hon skulle ha känslor för dem, känslor hon ändå inte kunde ha mot dem. Så snart hon blev tillräckligt frisk skulle hon jobba ihop pengar till hemresan och hon hade redan börjat gå igenom sina loggar för att hitta lämpliga klienter.

10. Mötet

När hon steg in på kontoret blev det knäpptyst. De äldre männen glodde på henne med nyfikenhet och fördömande medan hon sakta och stapplande tog sig fram till Folke. Det gjorde ont att gå och ingen gjorde tillstymmelse till försök att hjälpa henne. Folke tittade upp. Han var verkligen ful med stora utstående öron och smala läppar som var ihoptryckta av åratals av underkastelse under federationen, hår som aldrig sett skymten av en frisör och en späd kropp som antydde undernäring under uppväxten. Nu tittade han på henne med förvåning och hans långa näshår följde andedräkten ut och in, ut och in. Han skulle bli svår att leda rätt men hon hade aldrig misslyckats innan. Tanken på att få återse dottern fyllde henne med målmedveten energi.

Hans kroppsspråk var annorlunda, han betedde sig försiktig, blygt och tillbakadraget. Han bad nästan om ursäkt för att han fanns genom sina skygga, vaga kroppsrörelser. Hon mindes att det var han som hade haft massa blodiga sår i ansiktet när han anlände till rymdstationen. När hennes blick mötte hans oskyldiga, naiva ansikte och såg det stråla upp av kärlek så kunde hon, för bara en sekund eller två, känna ett ovant pressande tryck i sitt bröst, inuti henne var det som att någon tryckte, det skavde och det kändes fel, det var en känsla som antydde att det kunde vara fel att utnyttja denna mans äkta kärlek för att hon skulle kunna överleva ekonomiskt och få återvända hem. Men sekunden därefter försvann känslan och hon antog att det var en bieffekt av skadorna hon fått i olyckan. Nu skulle hon bevisa för sig själv att hon var lika bra i sitt yrke som innan olyckan. Det fanns inget som kunde stoppa henne.

-Folke?

-Ja?

-Kan vi pratas vid?

-Javisst.

-Inte här?

-Vi kan gå till mitt rum.

Han reste sig upp försiktigt och stegade snabbt ut ur rummet medan hon själv gick sakta fram på grund av skadorna och smärtan. Varför väntade han inte på henne? Varför hjälpte han henne inte? När hon hunnit upp honom var han helt röd i ansiktet av nervositet och upphetsning, själv var hon arg, hade ont och var irriterad. Mest irriterad var hon för hennes charm verkade fungera sämre än innan olyckan.

-Kan du kanske hjälpa mig? Det gör väldigt ont att ta sig fram.

-Åh, förlåt. Naturligtvis ska jag det.

Han tog tag om hennes friska arm och stödde henne.

När de satt sig ner på Folkes rum suckade hon uppgivnet och började prata:

-Det här är lite pinsamt men jag behöver din hjälp.

-Jaha, vad kan JAG hjälpa dig med?

-Jag skall byta yrke och behöver hjälp med att lära mig mer om underhåll och drift. Kan du lära upp mig?

-Ska JAG bli din lärare? Du sa ju att jag hade undermålig utbildning?

-Gjorde jag? Hahaha...Du ska inte ta allt på allvar som sägs här på rymdstationen! Hahaha

Svara nu: vill du bli min lärare? Vi måste träffas varje dag och du ska lära mig allt du kan! Kan du klara det?

-Javisst! Jag har aldrig varit någons lärare och jag vet inte ifall jag klarar det men jag prövar gärna. Jag är glad att du själv kommit till insikt om att ditt yrke inte är ett bra sådant.

-Jag vet att det inte var det bästa yrkesvalet... men nu är saker och ting ändrade. Jag ska erkänna att jag inte önskade mig detta men nu när det hänt är jag glad för då kan vi två spendera tid tillsammans! Är det inte spännande? Det skall bli jättekul!

-Jovisst. Kom imorgon så ska jag förbereda mig innan din första lektion.

När hon gått skrev han i dagboken:

"Nåt helt underbart har hänt och jag är så lycklig att jag vill skrika ut min glädje i korridoren eller över hela Mirin! Fia var med i en olycka där två människor dog och hon blev svårt skadad. Nu måste hon byta yrke och jag skall hjälpa henne. Jag tror att hon snart svarar ja så vi kan gifta oss. Nej, jag VET det. Hon älskar mig lika mycket som jag älskar henne, det såg jag i hennes ögon idag."

11. Kärlekens frukt

Nästa dag i Folkes rum.

-Hallå, jag är här nu. Jag tog med lite att äta i pauserna. För vi ska väl ha pauser?

-Hej, ja, det klart vi ska ha pauser. Sätt dig här bredvid mig så kan vi börja med lektionen. Jag har en tjock bok som jag vill att du ska läsa men vi kan gå igenom en del tillsammans.

-Oj, den ser tjock ut. Är det säkert att jag måste läsa den? Önskar inte du att det finns minneskort så man bara kan floppa in dom i hjärnan och så poff så kan man allt. Då skulle man slippa lära sig saker ur trista böcker.

-Öh, jo. Men nu har vi bestämt att du ska lära dig genom att läsa den här boken. Det var ju du som ville byta yrke? Om man vill lära sig nåt tar det tid och man måste koncentrera sig.

-Förlåt men det låter så himla tråkigt! Jag tror nästan jag ångrar mig! Kan vi inte börja med att ta en paus? Jag har inte ätit något idag och jag tog med exotisk frukt från min hemplanet. Den sägs framkalla kärlek hos den som äter den.

-Kärlek? Verkligen?

-Nåja, i alla fall framkallar den något, förhoppningsvis inte illamående som man får av den när den är övermogen!

-Hahahaha.... Låt oss äta den magiska kärleksfrukten innan vi börjar undervisningen. Jag är lite nyfiken.

Hon tar fram en stor röd frukt som är extremt saftig och skär den i småbitar. Det dryper av röd fruktsaft.

-Hur ska man äta den utan att spilla?

-Jag skall visa dig.

Hon tar en bit och matar honom med den.

-Mmm, god. Hur kommer det sig att du bestämde dig för att vilja veta mer om underhåll och drift? Hela stationen är full med personal som är duktiga i olika områden. Varför just detta område?

-Det var på grund av dig, naturligtvis. Du är den ende som friat till mig. Du är så annorlunda Folke. Jag har aldrig träffat en så...speciell man som du. Jag vill att vi ska vara mer än vänner. Jag vill ge dig mer än det. Men jag vill också att du ska lära mig det du vet. Jag vill inte bara vara en service, jag vill vara en människa som har känslor och som har ett riktigt yrke. Jag tror du kan hjälpa mig men det är svårt att vara i din närhet för jag är så van vid att ge män service. Inte att lära mig saker. Bara tjäna och göra människor tillfredsställda. Det har blivit ett handikapp för mig att tänka på mig som en tjänarinna åt alla män. Folke, snälla, hjälp mig att bli en normal människa...

Hon hade repeterat talet flera gånger och nu lät det helt naturligt när hon sa det. Han gick på det, speciellt när hon tvingade fram några tårar på slutet.

-Bli nu inte så nedstämd. Du sa ju att det skulle bli roligt att lära dig saker. Snälla, gråt inte...

-Kan du hålla om mig och ge mig en kyss som tröst? ”Få är de män som hört mig fälla så många ord utan att få känna hettan och belöningen av mina läppar. Jag lovar, en kyss botar nedstämdhet bättre än ord, en kyss är ju en fysisk handling med värme. Ord är kalla och flyktiga. Ena dagen är de där, nästa sägs något annat. Ord byter mun, blandas och blir ihopvirrade och är inkonsekventa. Kyssar är det enda äkta som kan komma från en mun och en kyss talar alltid sanning. Låt mig belöna dig med en kyss i förskott för undervisningen och var generös nu och trösta mig för mitt livs olyckliga öde med en kyss.”

Fia hade lärt sig hela stycket utantill när hon gick i skolan men hade aldrig anat att hon skulle få användning för det. Författaren som skrivit det var säkerligen censurerad eller förbjuden på Glacialis och Folke kände inte igen fraserna utan antog att de var Fias egna.

-Jag har drömt om att få kyssa dig återigen så många gånger. Aldrig kunde jag väl tro att det så snart skulle bli sant!

-Du har drömt om att få kyssa mig igen?

-Ja.

-Men vad har hållit tillbaka dig? Jag har ju funnits här hela tiden. Jag sa ju att du var välkommen när vi hade vårt första möte.

-Du förstår inte. På min hemplanet är vi intima och kysser endast de som är utvalda att bli vår hustru. Hustru för alltid. Är man gift är man det till döden. Ingen annans läppar får nudda mina för det betyder att man aldrig kan bli lyckligt gift. Det är farligt att gå emot reglerna därhemma. Man kan förlora matrasonen och tvinga sin familj till svält.

-Har du aldrig kysst någon innan du kysste mig?

-Jo det har jag.

-Va? Men du sa just att....

-Ja, jag vet. Ingen är ren som snön är. Ingen är effektiv som en omformbar lägenhet. Vi har alla våra fel och brister.

-Åh, intressant. Berätta.

-Jag skäms för att berätta det. Det är en lång och tråkig historia.

-Jag är här för att lyssna. Här ta lite mera frukt först.

-På Glassen finns en kvinna jag har lovat att gifta mig med. Det var henne jag har kysst.

-Åh, så bra!

-Bra? Jag är en ond människa som lurat henne, ond som låter henne tro att det skall bli vi två fastän jag nu arbetar här.

-Hon tror fortfarande att ni ska gifta er? Bara för att ni har kysst varandra en gång?

-Det var nog två eller tre gånger. Vid olika tillfällen.

-Hahahahaha....flera gånger alltså! Folke, du är inte alls en dålig människa! Du skulle bara höra vad några av mina klienter gjort. Och nu pratar vi om brott som bestraffas med döden. Inte en oskyldig kyss eller två. Glöm henne, hon har säkert redan glömt bort dig.

-Det tror jag inte hon har. Hon skriver brev varje vecka som jag raderar utan att läsa. Hon vill ha mer kontakt men jag vägrar. Jag vill bara vara med dig.

-Jag vet Folke...och nu är du här. Långt bort från din planets regler. Jag bryr mig inte om din fästmö, vet du varför?

-Nej? Tycker inte du att jag är en mycket ond och omoralisk person?

-Hon är inte här så hur ska hon kunna påverka oss? Låt oss leva i nuet och ta tillvara på det och sluta tjafsas om henne. Vi har kyssts en gång förrut och vi skall göra det igen för att vi vill det. Du vill det. Jag vill det. Eller hur? Jag vet om att du har en trolavad som du inte älskar men jag tycker ändå att inget är mera rätt än två som vill kyssas. Här ta mer utav frukten...är den inte underbart god? Försök fånga den ur min mun. Se det inte som en kyss utan som en tävling.

-Jag vill egentligen inte för det känns fel men nu känner jag mig lite konstig och min kropp lyder mig inte helt.

-Är det obehagligt?

-Nej, men ovan. Min hjärna säger nej, min röst hörs ur min mun men jag kysser dig likaväl. Och vilket välbehag! Är det du som ger mig sådan tillfredsställelse?

-Jadå, men mest är det kärleksfrukten...

-Min kropp fylls av lycka ut i minsta cell och du säger mig att det inte är du som gör det utan din frukt? Jag tror dig inte. Du är en underbar varelse och det måste vara du som gör det, kom närmare så jag kan kyssa dig om och om igen! Tusen kyssar ska du få av mig!

-Gärna...men du vet att jag ännu inte lämnat mitt gamla yrke?

-Inte? Nåväl, du gör det väl snart och då kan vi vara tillsammans hela tiden? Du måste inte lära dig något nytt yrke från mig eller från någon annan! Jag kan försörja oss båda! Bara du är hos mig hela tiden.

-Det låter bra men hur mycket jag än vill vara med dig och utforska dina läppar så måste du acceptera att jag måste ta betalt för att du använder mina specialtjänster?

-Jaja, sluta nu att prata om det och kom i min famn igen. Jag vill smaka dina läppar igen och äta mer av den underbara frukten du hade med dig. Hela natten ska vi äta frukten och vara tillsammans! Lär mig vara en riktig man, så lär jag dig att leva som en normal människa imorgon!

-Gärna!

Långt senare skrev Folke i sin dagbok:

"Nu vet jag att hon älskar mig lika mycket som jag älskar henne. Vi har gjort saker man bara gör när man är gifta, vi har ätit förbjuden frukt och jag njöt av det! Jag skall försörja henne nu och vi ska bo tillsammans som man och kvinna för alltid. Jag vet att hon snart ändrar sig och säger ja om att gifta sig med mig. Jag ser att hon vill det och att hon längtar efter det men hon är blyg och behöver mer tid på sig."

12. Kärlek?

Under de närmsta veckorna var de konstant i varandras närhet, vaknade vid varandras sida, somnade i armarna på varandra, de skrattade och grät tillsammans när de utforskade varandras

kroppar. Fia lärde sig uppskatta sig själv igen efter olyckan och insåg att hon måste anpassa sig till sitt handikapp och att hon trots handikappet kunde utföra sitt jobb.

Visserligen tyckte hon att hennes kropp var hennes enda viktiga ägodel så efter olyckan hade hennes självförtroende blivit svagare, urholkat, blekare och mindre kraftfullt och hennes kropps rörelser lika så. Det som hon en gång varit stolt över och marknadsfört som den enda resurs hon hade var nu skadat gods. Hon hade ärr i ansiktet och hennes ben var så skadat och deformerat så hon måste gå med en krycka som stöd. Hon var inte längre en oemotståndlig kvinna som fick alla mäns uppmärksamhet. Nu var hon en person som orsakat två andra människors död och hon var handikappad och ful. Men så tyckte inte Folke.

För Folke var detta ett drömliv som aldrig skulle ta slut och han kände sig allt närmare Fia för varje dag som passerade. Ju mer tid han tillbringade med Fia desto mer överkligt och dimmigt mindes han Glacialis, Pia och de löften han avgett till henne, det var som att hans förflutna hade varit en mardröm som han äntligen vaknat upp ur. Hans moraliska dilemma med att vara med en kvinna utan att vara gift hade skingrats efter att han fått äta av kärleksfrukten, blivit professionellt förförd och när han väl varit tillsammans med Fia sexuellt en gång hade alla spärrar försvunnit. Inget hemskt hade hänt efteråt och han hade insett att han faktiskt inte var på Glassen längre där folk talade illa, förkastade, och fryste ute de som bröt mot reglerna.

Han var på Mirin och inget hemskt hände. Ingen yttrade någonsin ett ord om att han bodde ihop med Fia. Fia hade rätt, att gifta sig enbart för att få lov att älska någon var barnsligt och förlegat, en konservativ syn som inte hörde hemma i federationens rymdstation. Samtidigt var han övertygad att om hon bara fick lite mer tid så skulle hon inse att de måste gifta sig, något annat var otänkbart.

Varje dag innebar ett själsligt utforskande och Folke fick successivt små pusselbitar om hur Fia var som person, hon låtsades vara enkelspårig och sa att hon bara sökte livsnjutning och att hon njöt av att göra andra tillfredsställda. I själva verket var hon mångbottnad och dolde ofta sina äkta känslor. Hon var en mycket lyckad skådespelerska men han insåg att hon aldrig spenderat tid med bara en enda klient under så här lång tid. Hon försade sig ibland när hon i ena stunden sa att hon ville göra en sak men i nästa ändrade hon sig för att hon trodde att Folke ville något annat. Han tyckte det var intressant att se henne byta åsikt men det oroade honom att hennes äkta känslor och vilja oftast var dolda. Hon skulle nog blomma ut som en mer självständig individ så småningom och ju mer tid de spenderade tillsammans desto fortare skulle det ske.

Att han fick betala för tiden med henne såg han inte som något underligt. Hon hade ju förklarat att det bara var över en övergångsperiod. Hon var hos honom och det var allt han begärde men om hon skaffade sig ett annat yrke så stödde han henne ekonomiskt under tiden. Det gick att överleva på hans lön även om det skulle innebära en något snålare livsstil för Fia. Hon verkade vara van att odsla mycket pengar på kläder och underhållning men verkade ha blivit mer återhållsam sedan olyckan. Det enda som oroade honom var att alla hans besparingar höll på att ta slut efter bara några veckor. Han undrade vad som skulle hända när det skedde men Fia lugnade honom med att: ”jag är med dig för att jag tycker om dig. Inte för att du ger mig pengar.” Även om han visste att hon var komplex, ombytlig och omoralisk så älskade han denna skadade fjärilskvinna som behövde honom och han ville tro på att hon sa sanningen.

13. Uppbrottet

Hon hade väntat tillräckligt länge. Det var dags nu. Hans pengar var slut och hon hade varit smått uttråkad av honom redan den första dagen de börjat spendera tid tillsammans. Nu slapp hon låtsas. Tiden med honom hade varit intressant men hon hade varit hans lärare. Inte tvärtom.

Imorgon var det dags att fara vidare, långt bort från Folke. Långt bort från de fördömande människorna på Mirin. Hon ville aldrig se endera återigen. Nu skulle hon snart få se sin dotter Nova igen. Det hade varit en nödlösning att placera Nova hos pappan när hon börjat jobba på Mirin. Hon hade tänkt att så snart hon jobbat ihop tillräckligt med pengar skulle Nova kunna komma till henne. Men hon hade haft otur och olyckan hade kommit emellan.

De satt och åt lunch.

-Jag skall flytta till Disko. Jag åker imorgon.

Beskedet kom som en kalldusch mitt i maten och han undrade varför. Älskade hon honom inte? Skulle hon säga sanningen om han frågade? Vågade han fråga?

-Du skall flytta? Imorgon?

-Ja, jag sa ju det.

Hon fortsatte äta och njöt av varenda tugga. Folke hade slutat äta, satt spänd på sin stol och var helt röd i ansiktet. Hans stora öron fladdrade lite och hon undrade lite hur man fick öronen att göra sådär. Ifall det var medvetet. Det var antagligen sådär arga män betedde sig. Han skulle snart acceptera det. Om inte så spelade det ändå inte henne någon roll. Hon skulle fara imorgon och hade redan börjat packat. Allt var klart för hennes ankomst. Om han ville skulle de få denna sista natten tillsammans men annars hade hon en annan klient som var intresserad.

-Vad är du för en person egentligen?

-Jag är vad jag är. Du vet det.

-Men du sa ju att du ville vara med mig för att du tycker om mig? Du vet ju att jag älskar dig. Jag vet att du inte kan rå för vem du har blivit men du kan bestämma din framtid.

Han var verkligen naiv och hon såg inget skäl att inte berätta det för honom:

-Jag är ledsen men du är naiv och barnslig. Du vet ju vem jag är! Om jag säger att jag gillar dig och du samtidigt ger mig pengar för att jag skall vara hos dig, vems ord är det som talar? Vems pengar betalar min röst? Vem betalar för att få njuta av mina kyssar och min närvaro? Om du säger att du älskar mig och sedan betalar mig för att få njuta av min kropp och sinnesnärvaro så betyder inte det att jag älskar dig. Jag bestämmer inte bara min framtid utan även nuet. Att bli servicearbetare var mitt eget val. Jag gjorde det som vuxen.

Nu såg han förvirrad ut men verkade tappa talföret. Det var skönt. Hon gillade inte att prata alltför mycket. Speciellt inte med honom, han var för stel och konstig och det var svårt att förstå sig på honom. När de kysstes höll han i alla fall tyst. Han kunde inte leva livet på ett bra sätt, han kunde inte slappna av och njuta av det som gick att njuta av. Hans allvarlighet och märkliga beteende stod henne upp i halsen, gjorde henne otålig och hon orkade knappt vara i samma rum som honom längre. Men samtidigt behövde hon jobb tills hon for därifrån nästa dag. Hon visste att han skulle börja stamma när han var chockad och osäker, så hon tog en tugga och avvaktade.

-Men, men...du sa att du ville byta yrke och inte längre jobba med service?

-Ja, exakt. Det är därför jag flyttar till Disko nu. Jag har fått jobb hos en rik äldre herre som behöver en uppasserska. Han har redan flera andra så jag behöver inte passa upp honom varje dag. Jag får bra betalt, massa kvinnliga vänner och ett underbart liv. Jag vill inte vara kvar här längre, alla hatar mig och ingen vill använda mina tjänster längre på grund av olyckan.

-Vad skall jag göra för att få dig att förstå att du måste stanna med mig? Vi är menade att vara tillsammans för alltid! Vi ska ju gifta oss!

-Hahaha...du är så rolig! Jag är ledsen men jag har redan bestämt mig. Imorgon åker jag. Du kan inte göra något åt det. Jag är chef över mitt eget öde och det borde kanske du också försöka vara? Du vet vad jag jobbar med och ändå tror du att jag vill vara resten av livet med dig? Hahaha...du är ju helt raderad.

-DU KAN INTE GÖRA SÅ HÄR MOT MIG!

-Sluta skrik! Jodå, det kan jag visst. Väx upp eller flytta tillbaka till Glacialis. Bete dig inte som ett litet barn. Det är väldigt osexigt att se vuxna män bete sig som barnungar. Sluta gråt, du vet att jag inte påverkas av det. Om du vill kan vi vara tillsammans inatt. En sista natt. Det är ditt val men jag har villkor. Du får inte lov att försöka övertala mig att stanna. Jag vill inte heller höra på dina patetiska kärleksförklaringar. Vi lever här och nu. Vi är varandra till låns och vi kan njuta av varandra inatt men sen ses vi aldrig någonsin igen. Förstått?

-Ja. Men vad ska jag göra för att få dig att förstå att du inte kan lämna mig?

-Inget. Sånt är livet. Inget du säger eller gör kommer att förändra mitt beslut. Du kan inte påverka mig. Betala så kommer jag senare ikväll. Nu måste jag packa ned mina saker. Är vi överens?

Han såg arg och irriterad ut, som ett barn som måste välja mellan två olika godissorter och vill ha båda.

-Ja.

Det sista han skrev i dagboken var:

”Fia har fått jobb på Disko och nu måste hon välja mellan sin karriär och sitt livs kärlek. Jag är säker på att hon skall välja mig och isåfall ska vi gifta oss ikväll! Vi älskar varandra och skall tillbringa hela livet tillsammans! Jag har aldrig varit mer upphetsad eller mer lycklig. Ikväll ska vår familjering i guld som gått i arv sedan innan koloniseringen sitta på hennes finger i resten av hennes liv som ett tecken på min kärlek till henne.”

14. Sista kvällen

Hon hade inte förväntat sig att Folke skulle reagera så starkt på hennes beslut. Inte heller hade hon trott att han kunde skada henne. Hon hade undervärderat Folkes kapacitet och fantasi. Hon försökte röra sig igen för tusende gången. Inget hände. Hon satt i en rullstol bredvid Folke. Hon visste att han satt bredvid henne för det gjorde han alltid. Ibland lade de hennes hand i hans, handen med ringen på och det gjorde henne så arg och förbannad men hon kunde inget göra, hon var fast i sin kropp och kunde inte kommunicera med omgivningen. Hon hatade den där ringen han tvingat henne att bära och hon kunde ha amputerat av sitt finger för att få slippa ha den där men ingen hörde hennes tankar eller lyssnade på hennes vilja. Hon hade ingen aning om hur lång tid som förflutit sen den där sista kvällen för ingen berättade någonsin för henne vilken år eller dag det var. Kanske trodde de att hon inte förstod, att hon var död även i hjärnan. Men hon hörde allt, förstod allt och försökte kommunicera med dem. Visst måste det finnas någon maskin som kunde läsa hennes tankar så hon kunde berätta för dem att hon hatade Folke, att det var hans fel att hon satt där förlamad, att hon ville döda honom eller åtminstone slippa se honom varje dag och slippa vara i hans närhet. Hon ville slippa bära hans ring!

Hon mindes den sista kvällen med en exakthet som förvånade henne, alla fraser, alla miner, hans blick, hela kvällen hade etsat sig fast i hennes medvetande för resten av livet. Den sista kvällen hade hon tagit på sig sin allra vackraste klänning, en långklänning i rött mjukt glittrigt tyg som gjorde henne vacker trots handikappet. Kryckan hade blivit en accessoar för henne och det kändes bekvämt att använda den till skillnad från i början då hennes armar värkte varje dag.

-Välkommen min älskade, hade han sagt och hon hade blivit irriterad. Kanske sa han det bara för att reta henne.

-Jag har förberett den mat du verkar tycka om allra bäst och till efterrätten har jag en stor överraskning. En sån överraskning man bara får en gång i livet!

Löftet verkade väldigt lovande och hon hade intensivt hoppats att det var pengar eller en fin avskedspresent. Nåt hon kunde ge till sin dotter senare. Han hade haft rätt, det var verkligen en livsöverraskning. Hon hade varit så dum och hade inte haft en aning om vad han planerade.

-Åh, vad spännande!

-Låt oss nu äta och njuta av varandras sällskap såsom du sa.

Det hade varit en lättnad att han inte längre ville prata om sin kärlek till henne eller om äktenskap och hon hade slappnat av. De hade ätit och hon hade njutit av att äta. De välskurna och aptitliga grönsakerna hade varit kokta precis såsom hon ville ha dem, en delikat grillad proteinkub med citronsmak och kolhydratbollar rullade i sesamfrö.

Nöjt hade hon noterat att han var tyst. Snart skulle hon även slippa se honom och umgås med honom. Hon behövde bara stå ut i några timmar till.

När de skålade i vin för att fira den sista kvällen tillsammans hon hade sett en underlig blick i hans ögon. En blick som hon inte kände igen. Folke var annorlunda för att han kom ifrån Glacialis och även om de flesta skulle klassa honom som galen så var han säkert normal för att han kom ifrån Glacialis och inte var van vid livet i federationen men blicken hon hade skymtat hade varit ren galenskap. En dåres blick. Hon hade sett den förr. En del människor tålde inte att bo på rymdstationer utan fick rymdsjuka. Utan behandling slutade det ofta med att de kastade sig ut i rymden. Rädslan att vara inestängd blev för stor och galningarna släppte sig fria genom luftslussen trots att det ledde till döden. Men hon trodde inte Folke hade fått rymdsjukan för han hade bott hela sitt liv inestängd i en kupol. Kanske såg hon fel, kanske hade vinet fördimmat hennes sinnen eller kanske hade en reflektion hamnat fel och det var säkert orsaken till den underliga blick hon skådat hos honom.

När hon hade druckit upp vinet, detta förbannelsens vin, detta fördömda vin som gjorde henne fången i sin egen kropp, så hade Folke rest sig upp och tittat noga på henne som om han ville memorera hur hon såg ut när hon satt där på sin stol med vinglasen i handen. En sista bild att minnas resten av livet.

-Du har just druckit upp ditt eget öde.

Han hade sett triumferande ut och hon hade varit förvånad och helt oförstående. Han hade njutit av att se henne förvirrad.

-Vad?

Folke smålog kallt emot henne och sa lugnt:

-Det var ett gift på glaset jag gav dig. Nu har du druckit det och du har en halvtimme på dig att säga att du älskar mig och att du vill stanna med mig. En halvtimme av ditt liv har du på dig att ångra dig och stanna hos mig.

-Gift? Hur har du lyckats få tag på gift? Det finns inga gift på rymdstationen?

-Jag vet. Det är ett gammalt gift som gått i arv i generationer sen mina förfäder koloniserade planeten. Federationen gav oss möjligheten att få en smärtfri död ifall livet blev för hårt. En högre dos är dödlig, en mindre förlamar.

-Ska du döda mig?

-Du kommer att förlamas. Din kropp blir ditt fängelse. Din hjärna kommer att fortsätta fungera men din kropp lyder dig inte längre. På Glacialis finns sägner om flera tappra män som kämpar sig igenom livet och när de bestämt sig för att slippa lida mer, slippa svält och fattigdom och tar sista steget mot döden så slutar det med att de blir fängslade i sina egna kroppar istället. Det är ett öde värre än döden, värre än att gifta sig och det kommer att vara ditt öde ifall du inte ändrar dig. Bara de mest grundläggande fysiologiska processerna i din kropp kommer att fortsätta fungera. Din vilja kommer att negligeras av din egen kropp och det är ju inte mer än rätt eftersom du ju negligerar min vilja att få älska dig.

-Jag tror dig inte, varför skulle du göra så mot mig? Du älskar mig säger du?

-Jag älskar dig men vill inte se dig i armarna på någon annan man igen. Isåfall är det bättre för oss båda att du är här hos mig förlamad så att jag får sköta om dig resten av livet. Det är bättre för

dig än att leva som du gjort tidigare. Det är fel att leva såsom du gjort. Även om jag accepterar det som hänt ska du slippa leva så i framtiden. Det är för din egen skull. Jag skall ta hand om dig och du skall varje dag få höra mig säga att jag älskar dig. Du ska känna dig älskad hos en enda man och jag skall visa dig att det är möjligt. Jag har botemedlet och det kan jag ge till dig ifall du säger att du älskar mig. Isåfall ska du stanna kvar här hos mig.

-Naturligtvis älskar jag dig!

-Det räcker inte med att du säger orden jag befäller dig att säga. Tror du jag är dum? Du måste med dina egna ord övertyga mig om att du älskar mig.

15. Giftermålet

Först hade hon trott att han bluffade men när hon såg hans ansikte och galna blick förstod hon att det var allvar. Han var mer aggressiv och bestämd och inte alls försiktig som när han var sitt normala jag. Samtidigt hade han ett inre lugn och självförtroende hon inte sett förr. Han hade bestämt sig för att genomföra det här. Nu måste hon överlista honom och övertala honom att tro på henne.

-Jag....älskar dig.

Det var svårt att klämma fram tårar men det lyckades när hon tänkte på hur mycket hon hatade honom.

-Jag älskar dig mer än jag älskar någon annan person.

Det var en lögn men det gick att säga den övertygande. Hon tänkte på sin dotter när hon sa den. Hur vacker dottern varit sist och hur mycket hon älskade och längtade efter henne.

-Jag vill leva här med dig som man och hustru. Jag vet nu att du har en utomordentligt bra utbildning från din hemplanet. Jag tror du är bäst av alla på hela skeppet inom ditt område. Du kommer att gå vidare i din karriär och bli befodrad och då vill jag vara vid din sida för att ta hand om dig, vara ditt stöd och din familj. Kanske skapa din och min familj...vår familj och våra barn. Det vill jag verkligen.

Hon snyftade ofrivilligt till när hon ryste på grund av tanken på att föda hans barn men det lät för honom som om hon innerst inne längtade efter att skaffa familj med honom och att hon funderat över det länge.

Hon fortsatte:

-Du är den mest moraliska människa jag känner. Jag har faktiskt aldrig träffat någon som är så moralisk och ärlig som du är. När vi först träffades tyckte jag att du var alltför gammalmodig och töntig, det var som om du kom från en annan tidsdimension. Nu vet jag att du betar dig så för att du är världens mest finaste person, du är allt jag någonsin letat efter hos en man och du är allt det jag drömt att min framtida man ska vara. Jag vet inte varför men det är allt detta och själva glöden i din kropp, din kropp är som en magnet för mig som gör att jag älskar dig så mycket. Jag tror inte jag skulle kunna åka tillbaka hem ändå. Det enda jag tänker på är hur mycket jag kommer att sakna dig. Gifter vi oss är allt det där löst och jag kan stanna här hos dig för alltid... och det är allt jag någonsin velat. Att få leva varje dag med dig är mer än jag någonsin förtjänar av livet!

Hon gav honom sitt allra charmigaste leende och hoppades att det räckte och sa sen:

-Folke...jag älskar dig. Vill du gifta dig med mig?

Nu såg han glad och nöjd ut. Han hade trott på hennes känslosamma ord, antagligen för att han trots allt ville tro på henne. Han tog snabbt fram ett papper. Klockan tickade. Snart var det för sent för att ta motgiftet.

-Här. Skriv under så är vi gifta.

De visste båda vad det innebar. Hon skulle inte kunna resa iväg ifrån rymdstationen utan hans medgivande. Så var reglerna ifall man var gift och det var därför ingen gifte sig längre. Hon skulle skriva under men när han gett henne motgiftet skulle hon riva sönder pappret.

Hon skrev kallsinnigt snabbt under och sträckte sen fram handen.

-Motgiftet tack!

-Vänta lite. Först ska du få nåt av mig som man förr gav till sin fru.

Han tog fram nåt ur sin byxficka och tog tag om hennes framsträckta hand, och trädde en ring på hennes finger. Ringen kändes iskall och trång och hon hatade den direkt. Hon förstod inte vad det var.

-Vad är detta? Är det ett sätt att hålla mig fången på resten av livet?

-Älskling, det är en ring som alla fruar i min familj haft. Det är en mycket värdefull ring i guld som är mycket gammal. Sedan innan koloniseringen.

-Det bryr jag mig inte om. Ta bort den, den sitter åt för hårt!

Hon försökte ta bort den men den satt som fastklistrad på hennes finger. Hon fick nästan panik och höll på att börja gråta. Det var så här de fångslade djuren kände sig, de som fanns på hennes hemplanet. Ringen gick inte att få bort.

Han gick lugnt bort mot ett skåp och tog fram en liten flaska. När han stod med ryggen mot henne undersökte hon sitt glas och såg att det fanns rester av giftet på glaskanten. Hon hade bara fått i sig en bråkdel av det och tog snabbt och drog med ringfingret över resterna och fick med sig det återstående.

När han vände sig mot henne med motgiftet i en litet glasflaska tog hon emot den och drack upp de få dropparna snabbt.

-Var det allt?

-Ja, mer behövs inte.

-Tack älskling, jag hoppas att du talar sanning, att jag kan lita på dig. Detta med giftet var det sista jag förväntade mig av dig. Är vi verkligen gifta? Hahaha....det är helt otroligt och första gången för mig. Jag tror ingen annan har älskat mig så mycket som du. Men vi måste väl avsluta med en skål?

-Naturligtvis.

Hon hämtade nya rena glas och hällde upp mer vin. Hon måste få i honom giftet, hon måste oskadliggöra honom en gång och för evigt och det enklaste sättet var via vinet, på samma vis han försökt skada henne.

Han stod och beundrade pappret som visade att de var gifta och insåg inte att hon skulle hämnas. Utan att släppa honom med blicken petade hon ner fingret i ena glaset och rörde runt. Hon hoppades att giftet var vattenlösligt.

Hon tog sin krycka i ena handen och de två glasen i den andra och tog sig försiktigt balanserande fram till honom och gav honom vinglaset.

-Varsågod älskling. Skål för vårt äktenskap.

De drack och satte ifrån sig vinglasen på bordet.

-Nu är jag din precis som du sa till mig den där första gången jag kysste dig. Är du lycklig nu?

-Ja det är jag. Vi ska bli världens lyckligaste par. Jag älskar dig mer än du anar, mer än du förtjänar.

Det var sant, tänkte hon när hon snabbt tog tag om kryckan med båda händerna och svingade den rakt i huvudet på honom. Hans kropp föll tungt ned i golvet. Hon var förvånad att han blev nedslagen så lätt. Ett enda välriktat slag hade räckt.

När benen vekte sig under henne blev hon först väldigt förvånad. Golvet var hårt men det gjorde inte alls ont att ramla ner på det för hennes smärtimpulser hade slutat fungera. Liggandes på det

hårda golvet såg hon att Folke fortfarande höll motgiftet i sin hand ganska nära henne och försökte nå flaskan för att kunna ta mer. Hon måste ha fått alldeles för lite motgift! Hon ville resa sig upp och krypa fram till honom men det enda som hände var att hennes arm höjde sig någon decimeter och sedan föll den till golvet. Det var sista gången som hennes kropp lydde hennes tankar.

De hade legat länge på golvet i Folkes lägenhet innan någon kom och upptäckte dem. Hon ville påkalla uppmärksamhet så läkaren snabbt tillkallades och kunde ge henne en tillräcklig dos med motgift så hon fick tillbaka sin kropp igen, men istället låg hon helt stilla på golvet och bara väntade, oförmögen att kunna göra nåt annat än att bara tänka. Det var så frustrerande att vara fången i sin egen kropp när hon ville resa sig upp och springa ut från Folkes rum och åka därifrån. I en hel evighet hade hon legat mot det hårda golvet och väntat. Hon hade hunnit tänka igenom det mesta i sitt liv under tiden och bestämt sig för att detta var det värsta som någonsin hänt henne. Folke var det värsta som hänt henne.

När hon var hemma på Disko igen skulle hon berätta för sina vänner, familj och bekanta om hur galningen förgiftade henne och tvingade henne till giftermål. När Nova skulle bli en vuxen kvinna skulle hon berätta för henne. De skulle alla skratta och säga att de trodde hon ljög precis som man gör när människor berättar en historia som är för otrolig för att vara sann. Sedan skulle de rycka på axlarna och säga: så kan det gå, ät nu mer, drick nu mer, njut nu mer. Var glad att du lever och gå vidare. Livet är till för att levas.

Hon kunde förstå Folkes längtan att vilja vara tillsammans med henne för att han älskade henne för så kände hon alltid för sin dotter. Så snart hon fått motgiftet skulle hon åka hem och få återse sin Nova. Pappan hade motvilligt gett med sig att ge tillbaka dottern till Fia men egentligen ville han behålla barnet för sig själv om han fick chansen. Hon hade varit tvungen att övertala honom flera gånger. Nu skulle hon återvända som en lyckad och mer erfaren person om än lite handikappad och hon kunde äntligen bo tillsammans med sitt barn igen, det hade hennes nya arbetsgivare lovat. Hon kunde redan känna doften av maten de skulle ha på festen, hon hörde musiken spela i bakgrunden och hon såg festlokalen vackert dekorerad framför sig och där fanns hennes dotter, familj och vänner. När hon landade på Disko skulle hon köpa de vackraste och dyraste diskoklänningarna åt sig och sin dotter och de skulle bära dem på välkomstfesten om några dagar. Alla skulle vilja vara hennes vän och alla hennes gamla vänner skulle vilja träffa henne. Hennes nya jobb skulle göra livet behagligt för henne och hon skulle inte behöva ägna speciellt mycket tid åt sin nya klient utan bara njuta av att vara tillsammans med sin dotter. Livet skulle bli bättre än det någonsin varit förr.

SLUT